

ANUL VI. — No. 10.

OCTOMBRIE 1925.

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

■ ■ ■

CONSILUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de Onoare: **A. S. R. Principele Moștenitor al României**

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 100.— și o cotizație anuală de Lei 50.—

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 40.—

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“
(Aceste dispozițiuni fiind valabile numai până la 31 Decembrie 1925)

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale

■ ■ ■

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI.

ARME DE VÂNATOARE

PENTRU

MEMBRII „UNIUNEI“

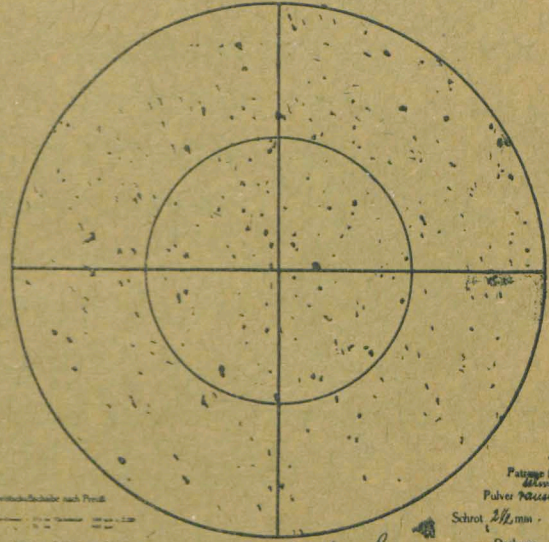
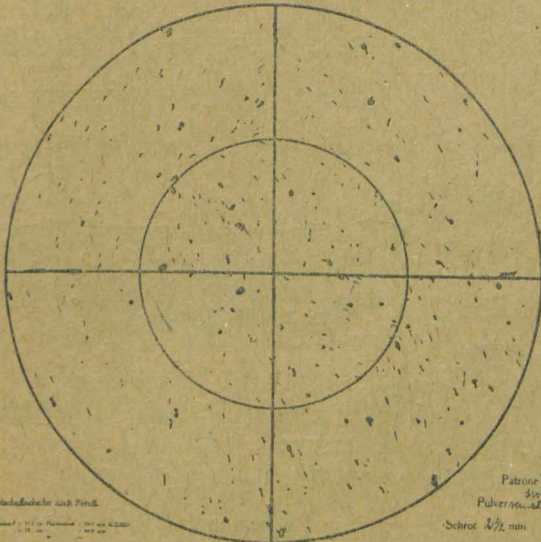
CUM TRAG ARMELE FABRICATE PENTRU
DE FIRMA F. JAEGER & Co. SUHL

R.

Reproducerea fotografică a câtorva cible originale obținute la standul oficial de ... rcare din Ne m n 'swalde

Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

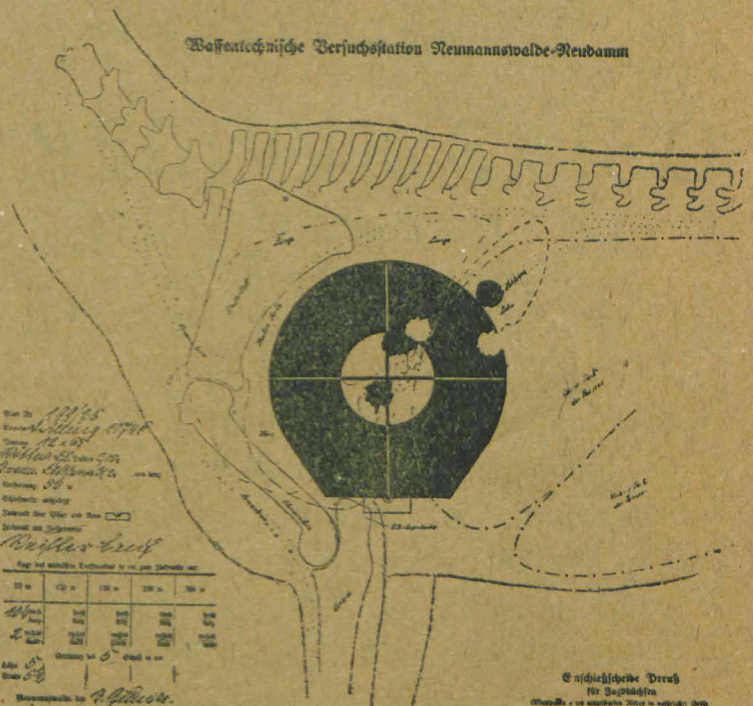
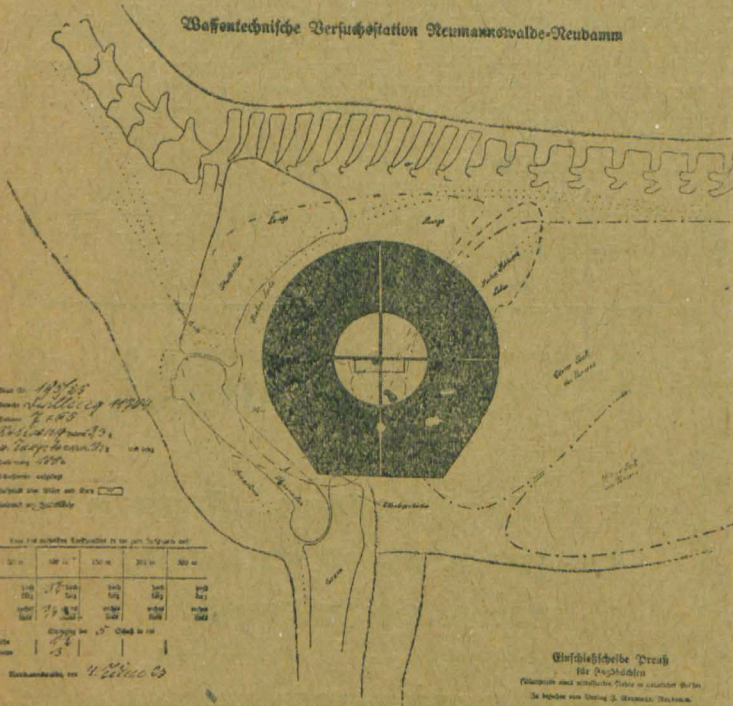
Țeava stângă: 278 alice (2 1/2 mm.)

Țeava dreaptă: 253 alice (2 1/2 mm.)

(Tir extraordinar obținut la 35 m. într'un cerc de 75 cm. diametru cu arma No. 11753 comandată de „Uniune“ pentru D-1 Gr. Moldovanu). Ambele țevi au obținut predicatul: superior.

Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

Tir obținut la 100 m. cu drillingul cu cocoasă No. 11764, comandat p. M. I. Serafin. Glonț de mare viteză, cal. 7 x 65 (Predicat obținut: „superior“)

Tir obținut la 50 m. cu țeava dreaptă a drillingului hammerless No. 11746, comandat p. d-l I. Philipovici, cu un glonț Brenneke cal. 12. (Predicatul obținut: „superior“)

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se trimete membrilor „Uniunii“ franco la cerere, adresată la sediul nostru.

Pentru orice comandă se va trimete «Uniunii» un cek de Mărci aur, reprezentând 50% din valoarea comenzi. Cu formalitățile de import și vămuire se însărcinează «Uniunea».

Atelierul de Curelărie M. Soglu & S. Berbec

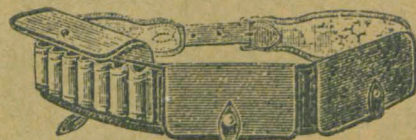
No. 75, Calea Victoriei No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

o o o

Tocuri pentru arme, Genți de vânătoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânătoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice.

**Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând
— cu mâna și din cel mai fin material. —
Lucreu artistic și cu prețuri absolut convenabile.**

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. — Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ se bucură de o reducere de 10%.

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“ OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3
(SUB HOTEL BRISTOL)

■ ■

Noul magazin de arme,
munițiuni, articole de vânătoare,
velocipede, motociclete și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânătoare, de tir și de apărare
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, toate calibrele.

■ ■

ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL.: ARMURARIA ENGLEZA

PUBLICAȚIUNE

Societatea Vânătorilor din Valea Târnavă-Mică caută și angajează 2 vânători specialiști, unul din străinătate iar celălalt din țară, pentru supravegherea și administrarea teritoriilor. Angajamentul va fi de tip permanent. Concurenții să binevoiască a se adresa Comitetului Societății, totodată indicând salariul și alte pretenții.

Dicioșanmartin, la 12 Octombrie 1925.
jud. Târnavă-Mică.

PREȘEDINȚIA SOC. VÂNĂTORILOR
DIN VALEA TÂRNAVA-MICĂ

■ ■

SETTER-IRLANDEZ

(ROȘU)

**de 6 luni, câine, foarte
frumos, rasă curată,
vând ocazional.**

A se adresa la Revistă

OCHI

de păsări și mamifere se pot afla la
NICOLAE ROȘCA

Articole de sport și vânătoare,
Cluj

Calea Regele Ferdinand, 141

Furnisorul
Curtei Regale

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

a Depusă

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Articole de vânătoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele
Incălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița”

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului

PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

**Societatea Anonimă de Cimenturi
din Europa Orientală
(CIMENT-PORTLAND)**

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

**SOCIETATEA DE CIMENT
IOAN G. CANTACUZINO
SOCIETATE ANONIMA
BRĂILA**

Sediul Social București
Telefon 27/50

Fabrica Brăila
Telefon 84/2

Bour, Zimbru, Gnu și „Vânătoarea“

de Prof. Dr. Eugen Botezat
de la Universitatea din Cernăuți

Retras la Putna, așteptam, în tăcerea codrilor, începutul mugetului cerbilor.

Sufletul liniștit și împăcat în sfințenia naturii, deodată îmi fu zguduit de paradoxul dintre sentimentul înălțător produs de lectura noului număr al „Revistei Vânătorilor“ și surprinderea, necrezut de insuportabilă, provocată prin cele două articole — dacă pot fi numite așa —, „Vânătoarea“ și „O contribuție“, din numărul de Iulie a. c. Prin „Contribuția“ sa, autorul deschide publicului român o perspectivă nouă de confuziune, și mai mare decât până acum, în ce privește animalul de pe marca Moldovei, susținând că bourul ar fi „bizonul“, că pajura Moldovei ar fi avut capul zimbrului, că acest zimbru ar fi antilopa „gnu“ din Africa și că raritatea acestui animal „de mărimea unui bou desvoltat“ (!) l'ar fi făcut pe „Bogdan“ (!) Vodă să-l urmărească, precum ne-ar spune istoria!...

Câte cuvinte în această „Contribuție“, aproape tot atât de neexactități, neadevăruri și necunoștințe. De alt-fel, chestiunea animalului de pe marca Moldovei este tratată de mine în Analele Academiei Române, secția științifică, din anul 1913, unde am arătat deosebirea dintre bour (*Ros primigenius*) Auerochs pe nemțește — și zimbru (*Bos [Bison] bonasus*) — Wisent în limba germană și zubr în cea polonă. — De-asemena am arătat cu dovezi, că animalul

de pe marca Moldovei a fost bourul (*Bos primigenius*), care în regiunile noastre s'a stins probabil în secolul XVI și a trăit pe lângă zimbru (*Bos bonasus*), care a durat mai mult, contopindu-se în consecință apoi denumirile acestor 2 specii. Nu am nici o ambițiune pentru recunoștința celor stabilite în studiul meu „Bourul și Zimbrul“, din care cauză nici nu am reacționat la articolul d-lui Dr. Jickeli din numărul de Maiu 1925, ci cred, că, dacă se va simți când-va trebuința pentru exactitatea în ce privește animalul de pe stema Moldovei, atunci și studiul meu va fi apreciat după merit. Pe de altă parte articolul d-lui Dr. Jickeli urmărea, din punct de vedere vânătoresc, reintroducerea zimbrului (care mai trăește încă) în regiunile noastre — (pentru care scop cred că ar fi cel mai indicat terenul trifiniului dintre Bucovina, Transilvania și vechiul Regat, între Poiana-Stampi și munții Calimani).

Mă mir de cutezanța cu care sunt făcute afirmările în articolul „O contribuție“, fără nici un temei, cu scopul de a aduce „deslușiri“. Această „Contribuție“ îmi face impresia celui mai desăvârșit cinism la adresa vânătorilor și a celorlalți cititori ai Revistei.

Acelaș cinism se desface și din articolul „Vânătoarea“, cu pretenția din partea autorului de a contribui „la înfăptuirea legăturii sufletești, pe care“ — cu drept cuvânt — „o relevază atât de frumos d.

Alexianu". Ar fi fost mai demn de câștigătorul unui premiu în materie de vânatoare, dacă autorul, nepervertind noțiunile „nu l'ar fi confundat pe celebrul vânător cu un cloșcar!" Este foarte semnificativ pentru calitatea sa morală, când cine-va reclamând pentru sine un anumit respect, nu este în măsură să'l respecte pe altul după merit — ceea ce este prima condițiune de a merita respect și mai ales încă de a servi drept exemplu pentru conduita altora, cu alte cuvinte, să fie o persoană de la care să poți învăța ceva. Autorul pare că are foarte slabe idei despre felul cum se obțin trofee ca ale d-lui Nedici prin codrii Maramureșului. De sigur că este o artă „să scoli pentru a 3-a oară în aceeași zi, acelaș stol de potârnicchi, la finele lui Noembrie (pe pământul negru)" și să împrști în el din calibrul 12 arta care merită tot respectul. Dar de a face „cloșcar" pe omul care în tăria nopții, prin stânci, buruiene, zmeuriș, mure, vreascuri, arbori căzuți și tufișe, în udătură și frig, știe să ochească sigur și numai cu un singur glonte să-și aducă pe perețele de acasă coarnele craiului Carpaților, această faptă vom lăsa-o nedeterminată, pentru ca libertatea de a o califica după merit, din partea fiecărui vânător și cititor al Revistei, să nu fie stânjenită. Oare autorul nu'și bate joc și de publicul cititor, încercând de a-l face să creadă, că obținătorul unui premiu pentru „Dropia" ar fi autoritatea indicată de a-i sugera idei despre vânatoare printr'un persiflaj lipsit de cea mai puțină demnitate la adresa vânătorilor din provinciile alipite? Ori vânătorii din școala germană, din cari s'au recrutat atâția vestiți vânători din toate continentele și regiunile pământului și de toate felurile de vânat, ar fi un focar de la care vânătorii din vechiul Regat nu ar avea ce învăța? Este adevărat, că, abstracție făcând de excepțiile atât de simpatice și laudabile, în genere există la vânătorii din Vechiul Regat o mentalitate diferită de cea cultivată la noi, despre care autorul este de părere că trebuie să ni-o însușim și noi: mentalitatea de a vâna oricând, oriunde, orice vânat, precum d. ex. iepuri în luna Maiu, din ordinul vre-unor cucoane și pe terenuri luate în arendă și plătite de alții, sau capre la vânatoarea cu bătaia, chiar în contra ordinelor, sau la cocoși de munte așteptând să facă „cucuricu" etc; deci fără cruțare, fără scrupule și fără disciplină socială.

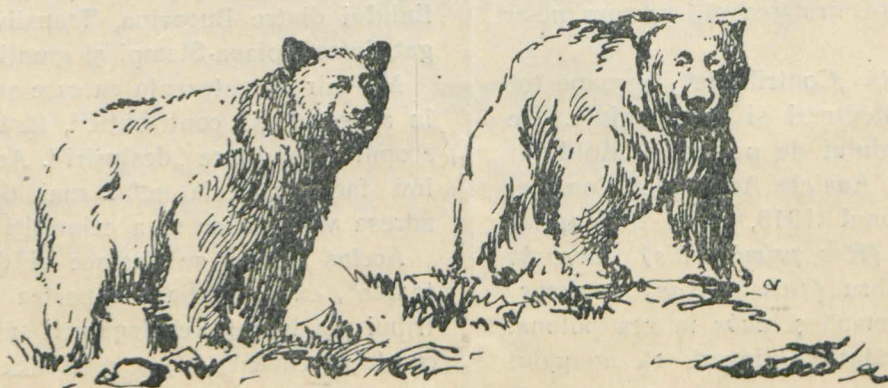
Cam pe această mentalitate o reprezintă ideea dominantă din articolul „Vânatoarea"; ea este netă-

găduit ideea cea adevărată și naturală în ce privește vânatoarea și vânătorii și corespunde stării culturii omenești, de pe când omul încă nu ajunsese la starea de agricultor, ci trăia ca crescător de animale și vânător liber. Dar acest fel de vânatoare astăzi nu mai dăinuiește decât în țările de nord și în regiunile polare. Vânătorul modern, cult, este stăpânit de două tendințe contradictorii, care se exclud una pe alta, și pe care el nu le poate tăgădui: Dorul de a vâna, ca element conservativ, păstrat prin ereditate, și dorul de cultură, ca element progresist, primit prin adaptare.

Spre a le satisface pe amândouă, nu rămâne decât de a recurge la un compromis, dictat de rațiune, care este educațiunea vânătorească, de care dispune în atât de mare măsură tocmai d-l Nedici, și care este cu atât mai mult necesară, cu cât, prin sporirea numărului populației, sporește și acel al vânătorilor. De alt-fel și vânătorul țăran (în genere), ca și samoiedul, sunt artiști în ale vânătorii, deci în această privință de atâtea ori superiori vânătorului intelectual și cult; însă ei sunt braconieri. De-aceia și d-l Racottă, persiflat și d-sa de autorul articolului, va fi știind desigur foarte bine ce reprezintă ea în chestiuni de vânatoare, dacă s'a „raliat" și d-sa școlii susținute de d-l Nedici!

Cu durere mai trebuie de amintit, că acestui fel de mentalitate vânătorească trebuie să atribuim faptul trist, că în imensul complex de pădure, prin toți Carpații din Vechiul Regat, cerbul și alt vânat sunt ființe aproape dispărute; pe când noi, provincialii, cu toată urgia distrugătoare a războiului, dar în baza celeilalte mentalități, încă mai dispunem de acest fel de vânat, încât mai putem invita și musafiri din Vechiul Regat! Iar cu reforma agrară și mentalitatea acestui câștigător de premiu, nu știm în adevăr cât timp se vor mai putea vâna încă dropii.

Cât despre câini, apoi să-mi fie cu iertare lipsa de modestie, dacă afirm, că eu însumi am învățat vânatoarea de câmpie înaintea unui câine, care era foarte bun. Dar proprietarul lui nu era nici magnat, nici baron, ci... un simplu brigadier! În tot cazul, ar fi mult mai nișmerit, ca, cel puțin noi vânătorii, să lăsăm glume din acestea la o parte și în locul lor să încercăm a îndeplini acea faimoasă contopire sufletească care este atât de necesară pentru binele patriei noastre.

In marginea Legii

de Căp. C. Rosetti-Bălănescu

Pentru un vânător cinstit și corect n'ar fi nevoie de drastice legi sbârlite de amenințări și colțurate de pedepse. N'ar avea decât să se conforme conștiinței sale, luminată de o educație vânătorească desăvârșită și să respecte cele câteva îngrădiri hotărâte de conducători competenți și înțelepți. Pădure fără uscătură însă, nu s'a pomenit încă — și vom avea și avem — spre binele obștesc — legi drastice, sbârlite și țepoase. Urez chiar, ca acești țepi să se înfigă și să fie simțiți cât mai real și usturător chiar de către cei mai groși de piele dintre vinovați. Mai vârtos deci ar fi sensibil acestor ghimpi legali, cineva cu pielea obrazului subțire. Și admitând chiar că legali țepi ar rămâne — cum prea des se întâmplă — numai ascunși sub vrafuri groase de hârtie, încă l-ar sgândări pe acel cumsecade cineva, ghimpelă conștiinței, de va fi căzut în greșală.

Greșală e când calci hotărârile lămurit prevăzute de lege — la care călcare corespunde o țepușă mai mult sau mai puțin ascuțită.

Greșală e încă atunci când nu înfrunți legea, dar calci peste principiile corectitudinii vânătorești — împuști în sezon puiantru cu tuleele pe el, tragi tâlhărește în grămada stolului de potârniche pe jos, vânezi iepurii noaptea la pază — ca să nu dau decât puține exemple.

Greșală mai poate fi înșfârșit, când n'ai păcătuit nici în potruva conștiinței și nici față de vreo dispoziție imperativă a legii — dar interpretată astfel de judecător.

Pentru a evita pe aceasta din urmă, la care voiam să ajung, trebuie să fie omul lămurit. O părere personală izolată, nu e de ajuns. În chestie de legi, ultimul cuvânt îl are Curtea de Casație, dar până să aibă prilej această înaltă instituție să statueze pe cutare sau cutare punct ce ne-ar interesa, poate să treacă șirag lung de ani. Până atunci conduita de urmat pentru interesatul nelămurit, va fi a majorității celor competenți: legiuitorul care știe în ce spirit a făcut legea, oamenii de drept, obișnuiți cu interpretările, autoritățile vânătorești și vânătorii autorizați de experiența lor. Dela toate aceste persoane — toate prezente printre cititorii acestei reviste — solicit un răspuns, o părere, în următoarea chestiune, răsărită deunăzi dintr'o discuție cu un vechiu tovarăș de vânătoare — controversă din care am eșit fiecare proptiți berbecește în părerile noastre.

Intrebăm: Pot în timpul când vânătoarea e încă închisă să ies la câmp cu prepelicarii mei, *nearmat*, fie ca să-mi antrenez câinii, fie ca să-i dresesz, fie ca să-i pun la punct pentru deschidere?

Sunt în atare caz posibil să încasez un proces-verbal, ca infractor pentru vânătoare în timp oprit?

Eu nu știu: întreb. Dar privind legea noastră, două lucruri se desprind:

1. Că nimeni nu poate lăsa câinii pe un teritoriu de vânătoare unde n'are drept să vâneze (art. 33) iar „cel ce va fi lăsat *câinii să vâneze* pe proprietatea altuia se va pedepsi cu amendă până la 200 lei“ (art. 81). E clar. Dar chestiunea nici nu se pune în întrebarea de mai sus: învederez, se înțelege, un teritoriu unde am drepturi. — Asupra acestui punct remarc doar că poți foarte bine să fi amendat dacă plimbându-ți câinii pe drum, aceștia se abat la stânga sau la dreapta peste câmp. Or, afară de modalitatea de a-ți plimba câinii legați (ceea ce numai corespunde scopului de a le da mișcarea necesară) cam greu îmi pare să-i împiedici să nu iasă dintr'un drum de 3 m. lungime, mai cu seamă când nu ești deloc

amator să-ți ții mereu câinii în pantaloni. La fel dacă îți iei câinii după tine, de-a călare peste câmp, ba mai abitir. Legea e însă clară și trebuie să ne conformăm: nu numai omul, dar nici *câinii* n'au voie să vâneze pe teritoriu străin, în orice timp. Lucru de altfel pe cât de explicabil, pe atât de just.

2. „Cel ce va vâna în timpul oprit comite delict și se pedepsește cu amendă dela 2000 până la 3000 lei; în caz de recidivă se va pedepsi și cu închisoare până la 3 luni“ (art. 77). Perfect. Țepușă e cât se poate de nimerită și meritată. Dar aci e întrebarea: fac eu act de vânătoare când fără nici un gând, nici o intenție de acest fel, fără nici o armă sau doar cu un biciu, îmi conduc câinii în vederea șlefuirii dresajului sau ca să nu mă pomenesc cu ei schiopând în ziua deschiderii? Legea nu ne spune nimic în această privință și nu ne dă nici o definiție a vânătoarei. Căci ce se înțelege în definitiv, prin a vâna? Pare-mi-se că faptul de a căuta, a urmări, a

așteptă sau ori care altă manevră sau săvârșire, în scop de a ucide sau prinde vânatul. Cred că în această definiție se pot îngloba toate felurile de vânători posibile, de la cea cu prepelicarul la cea la pază, dela cea cu copoii, trecând prin cea călare și cu șoimii, până la cea cu căpcana, cu otrava, cu lațul ori cu plasa și dela cea cu dovleacul la rațe până la cea cu cleiul la sticleți...

Poate-se deci spune că *vânez*, atunci când fără acest gând și mai cu seamă fără *posibilitatea* de a ucide sau prinde vânatul ies cu câinii la câmp? Nu știu: întreb.

Când zic însă „cu câinii la câmp“ sunt prea general. Căci desigur dacă acel câine e ogar, am nu numai posibilitatea, dar aproape siguranța prinderii — chestiune care nu se pune de altfel, căci legea e precisă relativ la ogari. Dar chiar cu copoii, nu e exclus să am această posibilitate. Ii înlătur deci din întrebarea mea, pe care o restrâng, cum s'a văzut, la prepelicari. Admit însă că chiar acești din urmă câini pot prinde un vâtu sau să înhațe un pui de prepeliță sau potârniche, în anotimpuri timpurii. Trebuie, în adevăr, să ne întrebăm cu sănătoasă judecată, care a fost intenția legiuitorului când a oprit vânătoarea în anumit răstimp. Desigur protecția vânatului pe vremea împerecherei și a cuibăritului, protecție încă în răstimpul tinereții — și poate în plus ocrotire și culturilor încă nestrânse. Or, e neîndoelnic că să dai drumul peste grâne la trei pointeri nebuni sau chiar unui singur foarte calm brac nemțesc, răscolind câmpia, sperind perechile, deranjând ciocitoarele, sau chiar nimicind fie și un singur puișor, numai în vederile legiuitorului nu poți fi. De perfect acord. Și iată că-mi trebuie să-mi restrâng și mai mult întrebarea, încercuind-o numai la *un timp precedând cu puțin deschiderea*. Cât? o lună? 15 zile? indiferent: *vânatul să fie deja format*.

Dar acum, sub această nouă formă pusă întrebarea, se mai poate spune că *vânez*? Mai am — chiar să vreau! — vreo posibilitate de prindere sau ucidere? Aduc cuiva un prejudiciu? Sunt pe moșia sau arenda mea și poate doresc să fac o recunoaștere înainte de deschidere ca să știu pe ce contez și pe unde. Sunt infractor? Cad sub restricțiunile legii? Nu știu: întreb. Dacă nu, foarte bine: îmi văd de treabă. Dacă da, iar bine: mă închin. Dispar însă atunci și recunoaștere (treacă-meargă) și, mai ales, antrenamentul și dresajul câinilor — fie revederea dresajului după luni de inacțiune a unor câini deja formați, fie dresaj propriu zis, în ultima fază pe vânat, pentru un câine cu care sperî să poți face figură la deschidere, câștigând un timp prețios și scutindu-ți tovarășii de nesuferita prezență a unui câine ne pus la punct pe vânat (cine n'a mormăit printre dinți vre-o sudalmă, privind chiorș spre „jăvra“ vecinului!).

Și — mă întreb cu mare timiditate — nu s'ar putea invoca un argument favorabil din faptul că legiuitorul a prevăzut precis când era vorba de teritoriu străin că nici *câinii să nu vâneze*, pe când tratând

despre timpul oprit învederează numai pe „*cel ce va vâna*“, adică om? — bine înțeles, chestiunea rămânând tot circumscrisă răstimpului precedând cu puțin deschiderea. Or, se poate susține că acel om *vânează*? — cu un biciu și un prepelicar, un vânat format?

Vor fi poate persoane cari or găsi întreaga chestiune absolut specioasă, cu impresia că caut să despici firul de păr în patru — ori nod în papură. — „Fă nene cum vrei, ce ne tot pisezi, că doar n'am să viu eu să te verbalizez pe moșia d-tăle!“ Incontestabil. Dar nici eu n'am să viu să te verbalizez pe a d-tale dacă împuști potârniche în Iunie sau iepuri în Martie. Nu e dar un argument. Stăm de vorbă între oameni cu pielea subțire. Nu ne temem de țepușă, ci ne temem să nu greșim. Chestiunea pusă e de principiu și de conștiință, căci cu cât înțelegem vânătoarea într'un fel mai civilizată, cu atât și scrupulele devin mai numeroase, mai subtile și mai rafinate — și, nu mă îndoiesc, spre acest țel tindem toți câți suntem grupați în jurul acestei Reviste. Vânătoarea trebuie să iasă și la noi din îmbrobodeala indiferenței, din fogașul m'en fichisme-ului și bunului plac. În tot cazul e felul meu de a vedea — și îl păstrez.

Consider deci întrebarea pusă ca demnă de discuție, de păreri și răspunsurile ce solicit — cu atât mai mult că s'ar putea unifica poate și vederile vânătorilor din vre-o Societate unde o parte din membrii trag hăis și alții cea.

Se poate însă foarte bine să nu fi privit chestiunea aceasta sub toate fețele, să n'o fi sucit-o pe toate laturile și să-mi fi scăpat unele aspecte sau consecințe. Foarte posibil, și chiar probabil — și tocmai de aceea apelez la alții. Dar ne putem întreba dacă controversa aceasta n'ar putea fi soluționată odată pentru întotdeauna prin Lege (sau Regulament?), fie într'un fel, fie într'altul — afirmativ (?) sau negativ, ori încă după modalitatea restrictivă ce se desprinde din cele de mai sus — sau să fie lăsată în atribuțiile Inspectorilor regionali cu autorizații personale? Singurul pericol ar fi abuzul „pieilor groase“. Dar poate că o țepușă excesiv de ascuțită... — căci în definitiv, întregile sancțiuni din lege tot pentru abuzul vânătorilor incorecți sunt prevăzute.

Termin. Adaog doar că în jurisprudența noastră n'am găsit nimic relativ la chestiune — fie că n'am știut să caut, fie că lucrul era de așteptat. În schimb în jurisprudența franceză găsesc (Répertoire Pratique Dalloz) hotărâri și *pro* și *contra*, precum și în diverși autori.

Intr'o trăsătură generală se observă că controversa se perindă de-alungul anilor, dela 1853 până în 1923. Remarcăm că cele mai multe sentințe favorabile sunt date de judecători judecând cazul după bunul-simț, pe când instanțele de drept pur sunt contra. În adevăr Curtea de Casație are o jurisprudență constantă contra — ceea ce n'a împiedicat până acum numeroase tribunale să judece altfel. Totul pare a fi pentru tribunale o chestiune de apreciere a faptelor, pe când Curtea de Casație consideră că dat

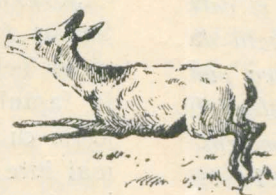

fiind că legea dispunând că nimeni nu va putea vâna fără îndeplinirea condițiilor ce ea determină și ne limitând prin nici o restricțiune generalitatea prohibițiunii sale, cuprinde deci *toate actele sau faptele de vânatoare, de orice fel și prin ori care procedeu ar fi ele săvârșite.* — A ne întreba însă dacă faptul de a-ți antrena *prepelicarul, ne armat și*

pe un vânat deja format poate constitui un act sau fapt dăunător de vânatoare, înseamnă să ne întoarcem la discuțiunea ce o văzurăm mai sus.

Controversă deci. Deslegarea?

...Cu *Pic, Lady și Lord* așteptăm până... Nu știu. Intreb.

Diferite calibre și efectele lor

de Maior *Schneider-Snyder Roland*
Inspector de vânatoare

O scurtă notiță de ziar ne-a adus vestea că îndrăznețul și cunoscutul alpinist și vânător Ioan Micudă din Zărnești, a fost găsit în ziua de 23. V. a. c. la Ciurma, — după o dispariție de trei zile —, rupt de un urs, în apropierea unei nade. Lângă el se afla trântită arma sa de alice cu un cartuș cu glonț Brenneke într'o țeavă, iar alte 4 tuburi trase erau împrăștiate pe teren.

Micudă era un uriaș ca statură, și vânătoreea această, în care fusese angajat într'o luptă grea, — judecând după pământul scormonit de jur-împrejur —, i-a fost fatală.

Această dramă din mijlocul pădurei ne dă ocazie de a privi mai de aproape acest capitol despre „Calibre și efecte“, care veșnic rămâne deschis. Eu mă ocup aci cu această chestiune în legătură cu articolul cunoscutului vânător de Siberia Egon baron von Kapherr, care a apărut în revista vânătorească „Deutsche Jägerzeitung“ din Germania. Acest articol se poate întâmpla să răspândească vederi greșite printre vânătorii noștri, în privința calibrelor de întrebuintă, și deaceia ași dori să le îndepărtez. În interesul cititorilor noștri cari nu citesc literatura vânătorească străină, public pe deantregul articolul baronului Kapherr, căutând totdeodată de a-i face să-l priceapă mai bine pe acei vânători care l'au citit, în cadrul vederilor mele.

Glonțul rotund pentru țeava de alice a drillingului

In No. 18, vol. 80 al revistei „Deutsche Jägerzeitung“ găsesc câteva date asupra acestei chestiuni, atât de mult discutată. În consecință nu pot decât să aprob părerea Standului de Incercări și a domnului Reinberger!

Eu am ucis în special elani și cei mai mulți din urșii mei — al căror număr nu este tocmai mic — cu glonte pentru țeava neghintuită. Doresc de a face aici o mică expunere asupra experiențelor mele la vânatul mare, din care să reiasă că — natural la

distanțe mici — glonte pentru țeava de alice întrece ca efect cu mult pe acela al gloanțelor de plumb moale, precum și al gloanțelor făcute dintr'un aliaj special pentru carabinele de 8, 9.3 și 11 m/m și în sfârșit întrece și efectul gloanțelor cu cămașă de 6, 6.5 și 8 m/m. Această părere a mea nu o împărtășește numai domnul Reinberger, ci și alți vânători, despre cari nu se poate spune că n'au experiență, cum ar fi de ex. baronul Adalbert Krüdener, Hanns Maria v. Kadich, principele Dshafaridse, domnul N. A. Ljalin-Tomsk și baronul Budberg-Tobolsk. — Baronul Budberg a ucis în viața sa de vânător peste 80 de urși, dintre cari cel puțin două treimi cu glonț pentru arma de alice cal. 16 Dshafaridse îmi povesti că a ucis până în 1909 peste jumătate din urșii săi mari de Siberia și vr'o 20 de elani cu glonț rotund sau cu glonțul „Flintenlaufgeschoss“ pentru țeava neghintuită. El a ucis peste 400 de urși, — deci nu i se va putea contesta o experiență suficientă. Baronul A. Krüdener a preferat și preferă încă și acuma glonte tras cu țeava de alice înaintea oricărui glonte de carabină. Pe timpul copilăriei mele carabina nu se întrebuinta decât foarte rar în Livlanda. Elanul se împușcă aproape în mod exclusiv cu glonțul rotund, și întotdeauna cu un rezultat strălucit. În pădurile dese și în mlaștinele păduroase ale Nordului și Estului elanul și ursul nu vin de obicei la pușcă decât la o distanță foarte mică. Eu am văzut împușcându-se și am ucis personal numai în cazuri excepționale elani la distanțe mai mari de 100 de pași. De obicei era vorba de 20—80 de pași. Ursul la vizuină sau la hoit se împușcă la 5, 10, 15 pași! La bătăi se pot împușca urșii ocazional și la 50—80 de pași, dar de obicei nu se trage mai departe de 20—50 de metri. Eu am împușcat un singur urs la o distanță mai mare de 100 pași (cu carabina) —, iar ceilalți au căzut toți la 3—20 de metri. Aceiași experiență au făcut-o și Ljalin (care a împușcat peste 200 de urși),

prințul Schirinski (care a ucis cam 300 de urși), Budberg și Dshafaridse. Și la mistreți glonte de alice s'a dovedit a fi foarte bune. Englezii împușcă aproape întotdeauna tigrul de Bengal cu glonte de alice de vânatoare cu 2 țevi de alice cal. 12.

Glonte „Flintenlaufgeschoss“ pentru țeava de alice este de obicei superior glontelui rotund, — chiar același care se potrivește bine pe țeavă și care este uns cu grăsime, fiind prevăzut cu o bucată de piele de mânășă sau pânză. Aceste glonte duc mai departe și are o precizie mai mare. Cu glonte Witzleben (ambele modele) n'am făcut experiențe bune; am avut adesea lovituri când glonte își schimbă direcția în momentul intrării lui în corpul vânatului, precum și precizie și penetrație insuficiente. Gloanțele Stendebach erau cu mult mai bune, dar cel mai superior a fost întotdeauna glonte Brenneke. Efectul este brutal, iar glonte trece aproape întotdeauna prin cel mai tare vânat (eu purtam glonte B. fără vârj), oprindu-se de obicei în partea cealaltă a corpului, sub piele. La urs esențialul este în primul rând ca glonte să aibă o putere mare de oprire („chok“), paralizându-l pe loc și punându-l în imposibilitate de a se mai apăra. Aceasta este într-o măsură superioară cazul la Brenneke, — nu însă și la cele mai multe dintre gloanțele de carabină, cu excepția calibrelor grele. Vânătoria de urși are loc adeseori iarna, pe frigul cel mai strâșnic; mecanismul cu repetiție al carabinei adesea nu funcționează, dar arma cu alice sau drillingul îi dă vânatului posibilitatea de a trage două până la trei focuri în mod consecutiv, fără a lua arma dela ochi. Și pe lângă acestea iuțea ursului nu permite de cele mai multe ori de a repeta, căci distanța este numai de câțiva pași!

Budberg și Dshafaridse au ajuns cu carabinele lor Mauser de repetate ori în situații periculoase, la vizuina ursului. Ei au declarat drillingul drept arma ideală.

$\left(\begin{array}{l} 16-16 \\ 9.3 \text{ lung} \end{array} \text{ sau } \begin{array}{l} 16-16 \\ 8 \text{ mm.} \end{array} \text{ sau } \begin{array}{l} 20-20 \\ 9.3 \end{array} \text{ iarbă fără fum} \right)$

Și la vânătorile organizate pentru porci în păduri dese este mai preferabilă — după părerea mea — arma drilling sau pușca cu două țevi de glonț, decât carabina cu repetiție.

Vânatului cu experiență i se pare curios, când oameni cari au fost o singură dată la vânătoare în Rusia, își formează imediat o părere a lor personală, voind să cunoască toate mai bine decât vânătorii localnici. Eu am citit în mai multe rânduri povestiri din acestea vânătoarești, cari sunt pline de îngâmfare și de — lipsă de cunoștință a lucrurilor. Nu, domnii mei —, glonte pentru țeavă neghintuită nu este deloc de disprețuit!

Fiecare lucru la locul lui!

Baronul Kapherr, baronul Budberg, principele caucazian Dshafaridse și domnul Ljălin sunt fără îndoială cei mai experimentați vânători nordici, iar vânătorile lor ne sunt îndestul de cunoscute din scrierile foarte interesante ale baronului Kapherr. Constatările lor asupra felului de arme și de calibre de întrebuințat la vânatul răpitor periculos sunt foarte prețioase și remarcabile.

Și experiențele renumiților vânători de trope ca Selous (vânător de meserie), Roosevelt, contele Samuel Teleky, Niedech, contele Königsegg se rezumă la faptul, că la vânatul primejdios este preferabilă arma cu două țevi, din cauza posibilității de a trage mai iute al doilea foc. Sunt cu totul de părerea lor; la vânat periculos arma cu două țevi, cu sau fără cocoșe. După părerea mea mai bine hammerlessul, din cauza posibilității de a reincărca mai repede cu ajutorul ejectorului. Observ însă că Roosevelt a întrebuințat întotdeauna la vânătorile de lei arma Winchester cal. 405, mod. 1905, considerând această armă ca pușca ideală pentru lei. Și fostul locotenent austro-ungar de vânători Kittenberger, care a trăit mai târziu în Africa ca vânător de meserie, a întrebuințat chiar și la elefanți numai arma Mannlicher cal. 8.2 mm., obținând cu tot mecanismul de repetiție niște rezultate fenomenale în ceea ce privește numărul pieselor ucise.

Accept și părerea baronului Kapherr relativ la întrebuințarea drillingului.

Dar în privința calibrelor și a proiectilelor așa avea de observat mai multe. Desigur că noi nu putem compara succesele noastre vânătoarești cu rezultatele extraordinare obținute de către domnii mai sus menționați. Dar în privința armelor și a cartușelor putem vorbi și noi, rezumând experiențele și succesele vânătorilor fostei Austro-Ungarii și a actualei Românie. Cu toate că ursul se împușcă la noi de regulă la hoit și la bătăi, iar nu la vizuină, suntem și noi, — din sus numitele motive, — pentru întrebuințarea armei care se frânge, deși mulți dintre vânătorii noștri au obținut rezultate remarcabile cu arma cu repetiție, cum ar fi Mauserul de 8 și 9.3 m/m, Mannlicherul de 8.2 m/m și Schönauerul de 8.2 m/m și 9.5 m/m. Cu aceasta s'ar soluționa și chestiunea relativă la calibrul de glonț, care ar fi de întrebuințat. Mai nimerite chiar sunt cartușele de 9.3 m/m 474 A și Winchester cal. 405 pentru arme care se frâng. Mulți magnați întrebuințau expressul englezesc cal. 450 cu 70 grains cordită și cu glonte cu cămașă, în greutate de 480 grains; mai întrebuințau și arme cu două țevi de glonț Holland & Holland, Rigby etc., de o putere de oprire enormă. Vânătorii cari nu dispuneau decât de mijloace restrânse, întrebuințau carabinele cu repetiție ale acestor calibre. Cunoscutul vânător de urși, Dr. Valer Negrilă, care a avut multe succese la vânatul mare în viața sa, ține mai mult ca la orice la arma sa cu cocoș și cu o singură țeavă pentru cartușele de glonț Mannlicher. Arma sa cea mai nouă este actualmente o pușcă cu o țeavă pentru alice și una pentru glonț (Bockbüchsfliinte), cal.

12×9.3 m/m — 474 A. Colonelul Berger, care din nenorocire a murit de timpuriu, căzând de pe un munte, a ucis cu expressul 450 și 500, pentru pulbere neagră și glonte de plumb, precum și cu arma Mannlicher de 8.2 m/m, peste 30 de urși. Aristocratul ungar Lörinc de Rohanczy trăgea cu expressul 450, de fabricație Holland & Holland. Scriitorul acestor rânduri întrebuințează arma Schönauer de 9.5 m/m, iar înainte trăgea cu un express Holland & Holland cal. 577, cu cocoase și cu o încărcătură de 6 gr. iarbă neagră și cu glonte de plumb tare, în greutate de 502 grains.

Părerile tuturilor tind înspre întrebuințarea țevei ghintuite și a cartușelor cu o putere de oprire (stopping-power) mare. La vânătorile cu bătăiași mulți vânători se folosesc de arma *Paradox Ball & Shot gun*, cal. 12 (glonte în greutate de 750 grains, 3 gr. iarbă neagră sau 35 grains cordită); descris în Revista Vânătorilor No. 47—48 (1924).

Acestea ar fi calibrele pentru țeava ghintuită la urs și mistreț.

Țeava neghintuită, cu glonț rotund sau Brenneke se întrebuințează numai în lipsă de altceva mai bun, și numai la distanța cea mică posibil, adică între 20—30 de pași.

Folosirea țevei neghintuite nu trebuie să treacă în nici un caz drept o regulă generală, iar întrebuințarea ei nu este deloc de recomandat în locul țevei ghintuite, care, încărcată fiind cu un cartuș cu o putere de oprire mare, îi este cu mult superioară.

Rezultatul întrebuințării poșurilor, a glontelui rotund și Brenneke în țeava de alice îl ilustrează cazul tragic al lui Ioan Micudă și multe alte cazuri asemănătoare.

Afirmarea baronului Kapherr, cum că englezii împușcă tigrul de Bengal cu glonte tras din arma

cu două țevi pentru alice cal. 12, e o eroare. Pro-maeștrilor armurieri englezi.

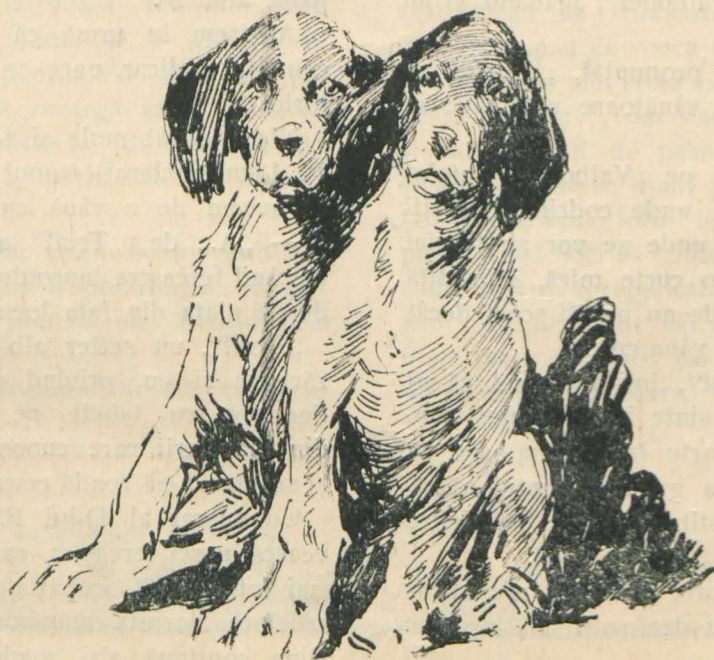
babil că este vorba de ambele cal. 12 *Ball & Shot gun*, *Paradox* al lui Holland & Holland, *Explora* a lui Westley Richards și alte *Ball & Shot guns* ale

Este drept că englezii întrebuințează arme cu țevi neghintuite cal. 4 și cal. 8, cu glonț rotund pentru pachidermi, la distanța cea mai mică, însă greutatea armei este până la 21 pfunzi, iar a glontelui între 875—1257 grains uncii; pulberea cântărește până la 14 drams (1 grain = 0.065 grame; 1 dram = 1.772 grame).

Starea de fapt din Rusia n'a dat posibilitatea vânătorului de acolo de ași alege o armă corespunzătoare cerințelor sale, ci i-a impus de a pune mâna pe prima armă ce i se prezenta, dacă voia să vâneze. Vânătorii noștri însă au avut întotdeauna posibilitatea de ași alege armele și munițiunile de cari au nevoie și chiar dacă tablourile lor de vânat ucis sunt cu mult inferioare rușilor, dar sunt totuși destul de însemnate pentru ca să putem susține, că părerile noastre asupra calibrelor, cartușelor și gloanțelor pentru urs, elan și mistreț se bazează pe o judecată justă.

Deci pentru vânatul răpitor periculos, arma cu două țevi —, dacă se poate cu ejector și cu un cartuș cu un stopping power suficient, sau și o armă asemănătoare din cele *Ball & Shot gun* cal. 12.

Dacă ne folosim de drilling, trebuie să avem cartușul de glonț, de un stopping power destul de mare, iar cartușul Brenneke îl vom întrebuința numai la nevoie din țevile neghintuite. Cu aceasta însă nu vreau să spun deloc că drillingul este arma ideală pentru vânătorile de urși. Drillingul este și va rămâne arma universală a vânătorului de meserie și a acelor vânători, cari din cauză că dispun de mijloace restrânse nu pot să-și permită de a avea decât un număr restrâns de arme.

In căutarea unui prepelicar

de Ing. Alex. Andrei, Caransebeș

Bunul meu prieten G. îmi povesti următoarele:
— „Sunt originar dintr'una din cele mai frumoase regiuni ale Țării, cu păduri virgine unde toporul n'a fost pus încă în slujba avariției omenești, pentru a distruge superba coroană a munților, templul drag al zeiței Diana, căreia încă din tinerețe începuser să mă închin.

Cum natura terenului și obiceiul băștinaș din partea locului determinau felul de a practica vânătoarea, copoiul îmi eră cel mai drag tovarăș la vânătorile pe cari le făceam adesea prin codru. Avusesem copoi excelenți; n'am să uit niciodată pe Vultur, Cezar, Lisca și Valbona. Vocea lor sonoră care răsuna printre văi și dealuri, îmi eră muzica cea mai frumoasă, făcându-mă să regret întotdeauna schimbarea mediului aceluia cu băncile școalei, de câteori trebuia să plec la Schemnitz pentru a urma cursurile Școalei Sup. de Silvicultură.

De atunci a trecut un lung șir de ani. Am terminat școlile, am făcut războiul și acum sunt în C., un orașel drăguț, așezat aproape de poalele sud-estice ale Carpaților. Frumoasa și singura patimă ce am, vânătoarea, îmi este și aici tovarăș scump în zilele când lucrările îmi permit să sacrific pe altarul Dianei.

Dar aici puțini vânează cu copoi. Aproape fiecare își are prepelicarul său. Nici societatea vânătorilor localnică nu admite ca pe multe din terenurile sale să se vâneze cu copoi. Și legea încă favorizează pe prepelicar față de copoi.

Mi-a fost greu să renunț la plăcerile ce mi le procurau o goană a lui „Vultur“ pe urma vulpei, până în sfârșit o puteam împușca la vr'o trecătoare, și nu puteam să mă împac cu gândul, că nu voi mai auzi vocea sonoră a „Valbonei“, mânând vr'un urechiat spre țiitoare.

Și totuși! Verdictul fiind pronunțat, „copoiul nu este potrivit pentru a face vânătoare corectă“; ce eră să fac?

Am trimis pe „Vultur“ și pe „Valbona“ fratelui meu, acolo unde crescusem, unde codrii nesfârșiți acoperă fruntea munților și unde se vor simți mai bine decât aici, închiși într'o curte mică, îngrădită cu un gard de sârmă, de unde nu pot fi scoși decât rar, pentrucă nu este corect a vâna cu ei.

Iar pentru „a fi la curent“, îmi propusei să-mi fac rost de un prepelicar. Înainte însă de ami cumpăra unul doream să iau parte la o vânătoare cu un asemenea câine, pentru a gusta farmecul vânătoarei cu prepelicarul, povestit cu atâta însuflețire de prietenii acestor câini.

Rugasem pe domnul Z., care avea un prepelicar german cu părul țepos, să-mi dea voie să-i însoțesc la o vânătoare.

„Pick“, câinele acestui domn, era unul dintre cei mai cu renume din localitate. Nas excelent, pontaj sigur, apport ireproșabil, appel fenomenal etc., erau calificativele întrebuițate de fericitul proprietar, pentru a-mi arăta că posedă un câine, care merită să fie avantajat chiar prin lege față de copoi...

Miriști, întrerupte de fâșii de porumbiște stau întinse în fața noastră. Pornim înainte. „Pick“ la vr'o 10—15 pași caută foarte domol înaintea noastră.

— „Trage, trage!“ strigă la un moment dat D-l Z., descărcându-și arma cu un doublé asupra șoldanului, ce țâsnise în urma noastră și care fără a fi atins, a și dispărut într'o porumbiște.

Ce se întâmplase? Câinele, fără a-l mirosi, deci și fără a-l pontă, a trecut pe lângă iepurele tupilat, și numai după ce și noi am trecut de el, acesta a sărit.

„Nas excelent, pontaj sigur?“ De... or fi astea calități de câine prepelicar, dar nu aparțin cuconășului „Pick“.

„Iiff... Iaff...“ „Pick“ s'a și luat după epuraș..., mânându-l în mod demn de toată lauda pentru... un copoi.

O serie întreagă de înjurături, întrerupte de fluerături și strigăte: „Pick 'napoi!“ Dar lui „Pick“ nici că-i păsa.

Strașnic appel, n'am ce zice!

În fine am reușit să împușc un urechiat.

„Pick apport“! — Dar vezi, căldura fiind mare și iepurele cam mărișor... comanda nu s'a executat, iar ireproșabilitatea apportului pareă a fi o calitate fictivă a câinelui D-lui Z., care-și ștergea nădușeala de pe frunte și scuză în feluri și chipuri pe „Pick“ pentru aceste stângăcii „pe care nu le mai făcuse până atunci“.

Auzisem în urmă că D-l F. are și dânsul un câine prepelicar, care se bucură de o reputație notorică.

N'am ezitat mult și i-am făcut o vizită și D-lui F. I-am declarat scopul vizitei, arătându-i dorința ce aveam de a vâna cu un prepelicar bun.

— „A... da, „Treff“ al meu?“ zise D-l F., deschizând fereastra biuroului și privind spre măcelăriile de pe piața din fața locuinței.

„Treff“, un setter alb cu pete galbene, pe care-l zărisem și eu, privind peste umerii D-lui F., ședea jos cu etichete pe un ciolan, servit de unul din măcelarii care cunoștea „pe Treff al D-lui F.“ și se căznea să roadă ceva carne rămasă pe os.

Un șuerat al D-lui F. făcu pe „Treff“ să privească spre fereastra cancelariei. Totuși, părându-mi mai interesantă ocupația sa cu ciolanul, în loc ca să satisfacă dorința stăpânului care îl chema, bravul câine continuă ași roade osul mai departe.

— „Domnule..., un câine excelent; dar ai să vezi,— te aștept după masă la ora 2“.

Incântat că voi avea ocazie să vânez „cu un câine excelent“, am venit fix la ora 2 la întâlnire.

Pe urmă eșirăm amândoi la câmp, unde am văzut... adică n'am mai văzut nimic. Atât l'am văzut doar pe bravul „Treff“ cât a fost ținut de sgardă de stăpânul său. Simțindu-se debarasat de această neplăcută legătură, singura ce exista de altfel între „Treff“ și stăpânul său, — câinele dispăru într'un galop întins.

Unde s'a dus, ce a făcut în urmă nu știu; știu doar atât că imediat ce a scăpat de sgardă nu l-am mai văzut.

Am mai încercat și pe la alți vânători cu câini „mai puțin renumiți“ decât acela al D-lui Z. și al D-lui F. Singura constatare ce am făcut-o asupra acestor câini a fost că nu erau „mai puțin renumiți“ decât „Pick“ și „Treff“.

Pierdusem deja speranța de a vâna vr'odată cu un prepelicar bun, când mi se spuse că administratorul depozitului de lemne din F., care este un decan al vânătorilor din această regiune, are și dânsul un prepelicar de prima forță.

A mă deplasa la depozit a fost opera unei ore. Administratorul, un german roșu la față, cu părul cărunt și cu mustața neagră, m'a primit foarte amabil.

Când i-am destăinuit scopul vizitei mele, bravul administrator își umflă pieptul, și răsucindu-și mustățile negre, mă făcu cu un gest mândru să privesc spre sobă, în fața căreia dormea „Miss“, întinsă pe o blană veche de vulpe.

— „Meine Miss? — Ah, Herr Ingenieur, das ist ein prachtvolles Ding“.

Frumoasă eră Miss; albă cu pete galbene.

Discuțiile ce începusem cu decanul vânătorilor mă reintegrară în speranțele pe cari le pierdusem deja, de a vedea vr'odată un prepelicar care să-mi placă.

— „Dar nas bun are Miss a D-tale?“ mai întrebai pe administrator. Această întrebare, sau mai bine zis răspunsul la întrebare fiind de o importanță deosebită, neamțul găsi că, pentru a'mi da proba cea mai doveditoare, e bine să recurgă și la ajutorul soției sale, care era tovarășa lui de aproape 35 de ani, și ședea și dânsa cu noi în salonul, în care fusesem introdus.

— „Ții minte, draga mea, acum 6 ani când mă întorsesem dela vânătoare cu o potârniche; îți povesteam eu, că ea fusese pontată de Miss la cel puțin 100 metri?“

Răspunsul afirmativ al doamnei K. mă întări și

mai mult în speranțele mele, cari începuseră să se afirme din nou.

— „Nicht wahr Missili?“ Această întrebare a fost adresată câinelui, care drept răspuns căscă prelung, ceea ce părea a fi mai mult un semn de ignoranță la adresa mea, decât o aprobare în înțelesul strict al cuvântului.

— „Deci pe mâine dimineață, domnule Administrator?“

„Jawohl, Herr Ingenieur“.

Roua dimineții, căzută abundant în decursul nopții, ne-a udat bocancii și jambierele până la genunchi.

Comenzi scurte, șuerături continue, întrerupte de câte un „Donnerwetter“ erau menite a dirija pe Miss, pentru a căuta conform dorințelor stăpânului. Dar cucoanei Miss nici nu-i păsă de ce se întâmplă în jurul ei.

Căută unde credea dânsa că e mai bine, și așa nici nu putea fi de mirat că nu puturăm împușca măcar un picior de epure.

Necazul neamțului crește mereu, iar comenzile și înjurăturile se intensificau și calitativ și cantitativ.

Dar nu pentru aceia era d-l administrator stăpânul lui Miss, ca să se lase condus de nas de capriciile unui câine. Desigur că și dânsului îi trecu acest lucru prin minte, căci îl văzui că schimbă tactica.

— „Miss, komm' schön her“, sunau cuvintele dulci ca mierea, adresate câinelui neascultător.

Acesta se grăbi să satisfacă invitația gentilă a stăpânului, spunându-și poate în mîntea lui de câine: „Așa ceva înțeleg și eu“. Veni așadar dând din coadă, ca să dea urmare micii rugăminți a D-lui administrator, care numai atât a așteptat, ca să poată pune mâna pe bravul său câine.

Ce a urmat după aceia nu știu, pentru că o luasem spre casă. Din depărtare se mai auzea urletul și chelălăitul sărmanei Miss; cravașa avusese de lucru în ziua aceea.

Și acum — își termină povestirea bunul meu prieten — mi se ivesc lacrimile în ochi când îmi reamintesc de frumoasele zile din tinerețe, când codrii răsunau de vocea copoilor mei, de vocea acelor maestri cari nu știau ce este „down“ și ce însemnează „apport“, dar cari cunoșteau tainele codrilor și cari mânați de pasiunea lor, mi-au creat atâtea și atâtea plăceri. I-am părăsit acum și regret acest lucru, pentru că locul lor este vacant încă. Pe prepelicari ași dori să-i iubesc, dar nu pot pentru că nu-i cunosc. Toți prepelicarii pe cari îi cunosc și cari sunt preamăriți de către stăpânii lor, nu sunt decât niște javre ordinare, cari nu merită să poarte numele de câini de vânătoare!

Amintiri din vânătorile mele la animale mari, în munții Vâlcei, Neamț și Bacău

de Ernest Gheorghiu
Inginer, Inspector silvic

O vânătoare de mistreți la Gârcina-Piatra-Neamț, în munții Muncelului (1902)

Pe când eram silvicultorul ocolului Piatra-Neamț, cu reședința în Piatra, aveam mai multe păduri de munte în administrație, în care prin anii de fructificație a stejarului și fagului se găsea vânat mare.

Una din aceste păduri mai apropiate era Gârcina, care având o lungime de 15 km., se înfunda în inima munților, spre Mânăstirea Neamțu.

Prin luna Septembrie a anului 1902 primii vizita consilierului silvic Johann Pitscheak, care fusese adus din Austria de către Petre Carp, — pe atunci ministru al Domeniilor —, pentru studiul pădurilor noastre și organizarea serviciului silvic al statului. Eu îl cunoșteam de mai înainte pe acest domn, căci îmi fusese profesor la Institutul Agronomic din Cernăuți. În fine mai trebuie să adaug, că era pe cât de savant silvicultor, pe atât de pasionat vânător și discipol renumit al lui Baccus.

Îl primii în gazdă cu multă plăcere, și după ce făcurăm mai multe drumuri pentru studii silvice pe la păduri, îi propusei o vânătoare de mistreți în fundul Gârcinei, pentru că mistreții făceau mari stricăciuni prin holdele țăranilor.

Zis și făcut! Aranjai vânătoarea pentru a doua zi, care cădea tocmai într'o Duminecă. Concentrai pădurarii pe cari îi știam buni vânători și cari cunoșteau bine locurile, strânsei vre-o 15 bățiași sdraveni cu copoi, și îi pusei pe toți sub comanda pădurarului Gh. Neculau, zis și Gât-strâmb, din cauza unui tic nervos; își sucea mereu capul, aplecându-l spre stânga. Pădurarul acesta totuși era un vânător vestit și un conducător bun de vânătoare, care cunoștea toate țăitorile fiarelor mari.

Plecasem în seara aceleiași zile cu brișca din Piatra-Neamț, pe un drum mizerabil prin bolovani și mâncături de apă, și ajunserăm, — după ce mai trecurăm pâraul Cuiejdou de 15 ori —, peste 3 ore în apropiere de locurile de vânătoare, sub muntele cel mare numit „Muncelu”.

Ni se pregătise o colibă cu un așternut gros din cătină mărunță de brad, și cu un foc mare dintr'un stângen de lemne...

Consilierul Pitscheak era bun camarad de vână-

toare, și era în culmea mulțumirii dacă putea să aibă, — pe lângă belșug de mâncare, — și un vin generos dintr'o damigeană pântecoasă. Eu îi cunoșteam cusurul și mă pregătisem cu de toate; astfel că mosafirul nu înceta laudându-mi bunătățile și vinul mai ales.

Focul cel mare din mijlocul brădetului, pâraul de lângă noi cu murmurul său cristalin și focurile pădurarilor de prin prejur dădeau un farmec romantic naturei sălbatice și mărețe.

— „No asta placē la mine”, spuse într'o românească stricată domnul Pitscheak, „asta la mine viața, nu porcaria la oraș”.

După o masă copioasă la care am golit damigeana pe jumătate, mai stăturăm de glumă, căci se desghetase limba neamțului, care, chemând pe Gât-strâmb se puseră amândoi la vorbă, de-ți era mai mare dragul să-i ascuți. Consilierul nu-și pierduse cum-pătul și-l descosea pe pădurar asupra vânatului ce putem găsi și asupra modului de aranjare a bă-tăilor...

Neculau, glumeț și deștept, îi bătea neamțului în strună, făgăduindu-i să împuște mâine doi colțați.

— „Zău Domnule Consiliu, dacă nu ț'oi aduce boatele în palmă, sireacul de mine; n'am îmbătrânit di giaba cu pușca în mână!... ..ira... are să chie minunăție mare, când or începe a grăi puștele, de ai să crezi că ești la Plevna; are să dudăie văzduhul și meleagurile Muncelului de bubuitul focurilor, și numai ce am să văd pe Domnul Consiliu cu durda la umăr pușcând o namilă de mistreț cât un ghihol; și să nu chie di deochi, da frumoasă pușcă mai ai, Domnule Consiliu, cu asta nu ți-i teamă nici la lei; și numai ce ai să'l dai dea tăvălugul peste cap, așa că avem să facem tãmbălău mare și să bem gin, călare pe spatele lui. O vadră, — nu mai puțin —, ai să dai adălmaș, Domnule Consiliu”.

Ascultând această convorbire intimă, între un țăran și un înalt funcționar străin, simțeam mare plăcere, mai ales atunci când vedeam pe neamț rãzând cu poftă și spunând lui Neculau;

— „No moș Nicolo, bravo la tine, faci cum spui la mine; dau trinkgeld bun la tine“.

După vre-un ceas de taifas ne-am culcat în coliba noastră, bine înveliți în blănuri, cu toată dogoreala focului care era atât de mare, încât puteai dormi chiar gol.

Dar peste câțva timp mă deșteptai din somn, de sforăiala neamțului, care se auzea la 100 de pași. Toată nopticica a durat asta, — când suia nota la diez, când la bemol —, până în spre ziuă, când în fine mă fură și pe mine somnul...

Nu se luminase încă bine când l'am sculat pe D-l Consilier, căci pregătisem ceaiul, cu o litră de rom.

Apoi pornirăm bătaiașii pe o parte, iar noi o luarăm pe altă parte, după ce stabilisem să facem bătaia deodată pe amândouă coastele, căci avem bătaiași de ajuns și vânători berechet.

Cam la 1 km. de coliba noastră, pe o vale adâncă și prăpăstioasă, începurăm prima bătaie. Vântul era bun și vremea minunată; era cald ca vara și nici un nourel pe cer.

— „Semne bune, moș Neculau!“, zic eu pornind.

— „Să te audă Dumnezeu, Domnule Șef, că de, am făgăduit D-lui *Consiliu* să-i aduc un colțat, și să-mi dea o vadră de *gin* bacșiș“.

— „Bine moș Neculau, ține-te de vorbă, și să nu-l lași pe neamț până nu ți-o da, căci așa a fost prinsoarea“.

În sfârșit, pe o potecă neumblată, prin râpi și ponoare, sărind din bolovan în bolovan pe albia pârâului, ajungem la țiiitori, unde Neculau înșiră vânătorii, șoptind fiecărui pușcaș la ureche cuvinte de curaj:

— „Să nu cumva să mă dai de rușine față de D-l

Consiliu, trimis de D-l *Ministru*; să chitești *ghini* boala dacă vine și să tragi aproape și liniștit“.

Trecuse cam un ceas de când se începuse bătaia și stam plin de așteptare în țiiitoarea mea, căci se găsiseră multe urme de porci proaspete, și cum era prinsă bătaia, nu se putea să nu iasă...

Și într'adevăr că nu se auzeau încă bine bătaiașii, când începură a pârâi focurile; mai întâi pe coasta stângă, unde eram postați noi, iar în urmă pe dreapta s'au tras 7 focuri.

La mine nu venise nimic, deși aveam o țiiitoare bună; dar în schimb dăduse tot cârdul de porci peste neamț, care trânti doi la pământ —, iar pădurarii mai uciseră unul și râniră alți doi.

La sfârșitul bătaii ne adunarăm cu toții și neamțul, radios de bucurie, dădu mâna lui moș Neculau, mulțumindu-i. Acesta însă îl apucă de rămășag, și neamțul se execută pe loc, dându-i să cumpere vadra de vin.

Am mai făcut încă două bătai, la care s'a împușcat un căprior. Mi-e însă nu-mi ieși nimic; se vede că eram pricăjit pe ziua aceea. Dar eram mulțumit sufletește de succesul fostului meu profesor, care povestea — spre hazul nostru — cu vervă și într'o românească pocită, cum i-au ieșit porcii înainte.

Spre seară pornirăm pe acelaș drum înapoi, cu mistreții încărcăți la brișcă, și pe înserate ajunserăm la Piatra.

Tot în acea seară plecă și consilierul la București, ducându-și cu mândrie trofeele. Mai ales în gară,— atunci când preda porcii la vagon în fața lunei care se adunase ca să-i vadă—, D-l consilier părea un curcan umflat în pene.

Despărțindu-ne, ne-am îmbrățișat călduros, zicându-ne: „La revedere, colegă!“

Vânătoarea regală de cerbi în munții Gurghiului de la 24--30 Sept. 1925

(la ilustrațiile din paginile următoare)

După boala Majestății Sale aceasta a fost prima vânătoare, pe care a suportat'o foarte bine. Timpul a fost foarte frumos.

La această vânătoare Majestatea Sa a împușcat un cerb cu 12 ramuri destul de bun, domnul Mosonyi un cerb cu 12 ramuri foarte bun și domnul Colonel Spiess, un cerb cu 16 ramuri mijlociu.

Domnul Mocsonyi a mai văzut la această vânătoare și un urs, în care nu s'a putut însă trage.

Suita se compunea din domnii: Antoniu Mocsonyi, maestrul vânătorilor regale, Dr. Mamulea, Colonel Roland Spiess, directorul vânătorilor regale și Colonel de Swidineck, care a rămas jos.

Biata mamă!

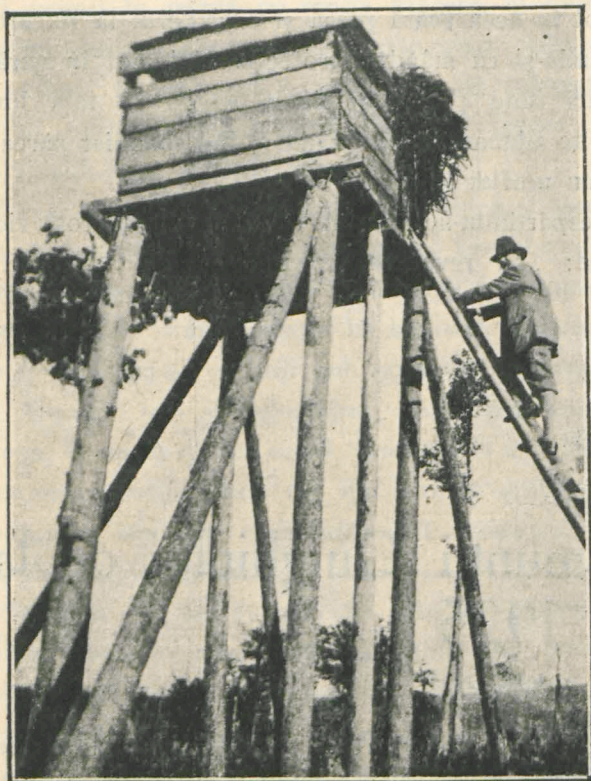
de George Scrioșteanu

Când primele scăpări purpurii mijeau timide la orizontul înflăcărat, sărutând argintul strălucitor al boabelor de rouă, presărate pe splendidele miriști ale *Crângurilor*, printre sdrăngăniturile și uruitul asurzitor al poștalionului cu care călătoream, auzirăm glasul stins al lui Tudorache, zicându-ne:

—«Am ajuns boerilor. Opresc aci lângă pădure. Uite și fântâna colo lângă cruce. Avem de toate și pădurea e deasă și umbroasă».

—«Bine Tudorache, aici să te găsim. Umbra să-ți fie răcoroasă și somnul ușor» îl tachinează bunul și nedespărțitul meu prieten și tovarăș de vânătoare, inginerul Corneliu M., în timp ce scoborâm din poștalion.

«N am timp de somn D-le Inginer; eu trebuie să păzesc caii, că le dau drumul să pască în pădure», zise Tudorache atins...

Vânătoarea regală din munții Gurghiu (24-30 Sept. 1925).
M. S. Regele urcând în observator.

—„Bravo Tudorache, așa să faci! Să-i lași să pască bine. Vezi, anul ăsta îmi plăci; ți-ai cumpărat poștalion nou și ai mai îndreptat și caii“.

—«Poi de boerule, ăștia sunt cai de om muncitor și nu prea pune carne pe ei de inimoși ce sunt, mânca-i-ar lupii să-i mănânce,— dar de tras, trag nevoie mare, mă abitir chiar ca ăi grași...»

— «Totuși recunoaște, Tudorache, că ai putea să-i ții și mai bine».

—«Hei D-le... nevoia te duce pe unde nu ți-e voia... Iaca's om nevoiaș și eu», se scuză Tudorache deshămându-și caii.

—«Sunt și alți nevoiași cu 10 pogoane de pământ ca tine, măi Tudorache și vitele lor rād de grase și frumoase. Tu anul trecut nu mai aveai cai, ci niște umbre».

— «Ia lasă-mă'n pace Coane Gicule, că m'ai pedepsit destul anul trecut. Mai făcut de răsul lumii»

—„Ce mă ești nebun

Ce ți-am făcut?“

— «Mai dat la *gazeturi* și ți-ai bătut joc de mine»

— «Nu-i adevărat Tudorache».

— «Cum nu-i adevărat?!.. Nu mi-a cetit mie Nea Paraschiva...»

— «Care Paraschiva mă?»

— «Hei, Nea Paraschiva, ginerele lui Săraru, că el e abunat la...»

— «Bine ți-a făcut, că ești cam neglijent cu vitișoarele tale», interveni amicul Cornică ca să-l necăjească.

Dar Tudorache nu-l ia 'n seamă. Tace și-și împiedică caii, apoi le dă drumul în pădure.

— «Să ne vedem cu bine, d-le Tudorache, la amiază când om veni la masă, și i-a seama la cai să nu ți-mănânce lupii».

— «Treaba mea! Caii mei! Ce-ți pasă d-tale?» Și după ce ne depărtăm puțin, îl auzim strigând în urma noastră cu necaz:

— «M'ai dat la *Revizita de Vânători* și mai făcut de două parale... Hai? Credeai că n'o să aflu?... Vezi că știu.... Sic!...»

Amicul Cornică face haz mare și apoi îmi zice: «Nu-i mai răspunde, că ăsta-i *Păcală*; n'o mai termini cu el. — Cum căutăm; la ce distanță?»

— «Cam la 100 sau cel mult 200 de metri unul de altul», zic eu.

O dimineață dumnezeiască. Soarele urcase pe bolta azurie, aruncând un mănunchi imens de raze roșietice-argintii peste câmpia nesfârșită...

O lumină vie, albă, bogată și strălucitoare inunda miriștile și porumburile încă verzui, cari se pierdeau în depărtări, legănându-și moșurile lor istețe la adierea

ușoară și plăcută a zefirului. La orizont însă o păclă plumburie mocnea greoaie, tristă, apăsătoare. Cât vedeai cu ochii o câmpie imensă, o câmpie nesfârșită, de o frumusețe rară, împodobită cu miriști bogate și porumburi înalte. Ziua era splendidă, o adevărată zi de vară.

Miriștile bine îmbrăcate, purtau încă pe alocuri mantia de perle a boabelor de rouă, care străluciau ca niște diamante la reflexul razelor solare.

Plecase primul pasaj de prepelițe, căci era pe la începutul lui Septembrie; însă pe câmpia aceasta a Teleormanului și mai ales în apropierea pădurei se găseau prepelițe și mai târziu. De multe ori cădeau și pasagii mari de mii de bucăți, căci locurile acestea minunate sunt la o depărtare de 20 km. de cel mai apropiat sat și merg până în *valea Oltului* și până la *Rusca lui Toader*.

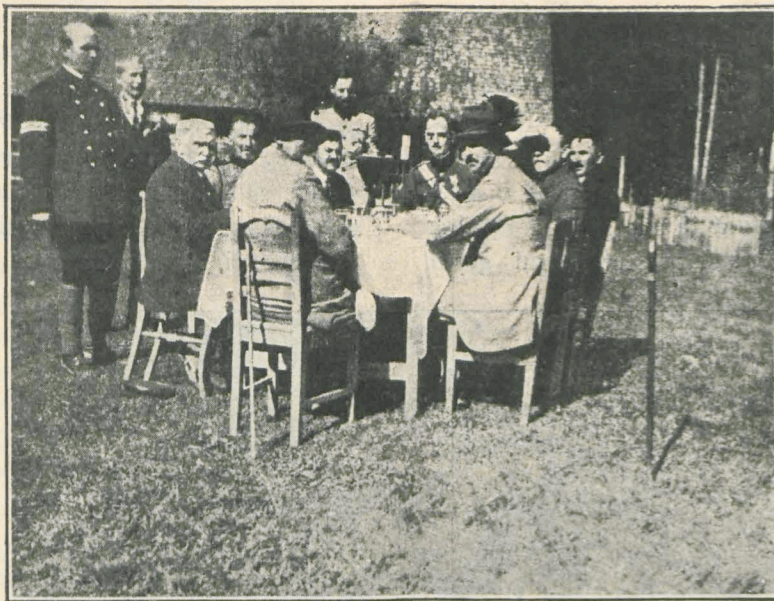
Rotii ochii jur împrejurul meu, îmi alesi miriștea cea mai bună și deslegând câinele începui să caut. Înaintea mea „*Droll*“, excelentul meu pointer, cu capul sus căuta într'un zig-zag perfect, cercetând cu iuțeala fulgerului miriștele cele mai frumoase pe care le-a întâlnit el vreodată în viața lui. Ca un șarpe se încolăcea fugind într'un galop năpraznic și bătând energic din biciul lui de coadă. Il urmăresc cu atenție și parcă nu mă mai satur privind-l. Sunt mândru că am un asemenea câine. E creațiunea mea, eu l'am crescut, eu l'am dresat. Și e atât de frumos și inteligent! La fiecare semn al meu se întoarce și caută unde i-am arătat. Ce putere, ce bărbăție câtă ardoare și ce eleganță rară, pune în fiecare săritură în fiecare mișcare!... Și caută, caută într'una veșnic neobosit, ca vântul, numai în galop mare, purtat de mușchii lui puternici... mânat de nobilu-i sânge englez, ce-i curge în vine. Dar iată-l că pontează. Din fuga-i năpraznică se oprește scurt, face o săritură înapoi cu fața spre mine și cât ai clipi din ochi rămâne într'un aret cataleptic. Inimă-mi bate cu putere. Ce tablou încântător. Dumnezeu ce fericire! Am uitat toate neajazurile, toate neajunsurile și toate amărăciunile vieții.. Câinele meu e în aret. *Droll* pontează. Intins ca o panteră, lungit pe picioarele dinapoi, cu stângul din'nainte ridicat, cu coada întinsă-dreaptă ca un bici și capul sus privind cerul, nu mai mișcă! E cioplit în marmoră, e turnat în bronz...

Deși pontează la o distanță de peste 60 de metri de părtaie de mine, totuși n'o iau la fugă, nu mă grăbesc. Dinpotrivă mă apropii încet și liniștit de el, cu pușca gata. El mă așteaptă cu răbdare și perfect conștient de rostul și menirea lui, stigmatizând vânatul cu vâpăia

fascinatoare a ochilor lui.. Am ajuns lângăel și-i dau comanda. „*Droll-pill*“. La auzul ordinului meu tremură vargă, dar tot nu sare; mai așteaptă încă o comandă ca să fie mai sigur. Atunci mai repet odată comanda cu un ton mai aspru: „*Pill-Droll*“. De rândul acesta e pe deplin încredințat: se repede ca fulgerul, face o săritură

de 2 metri, apoi alta și deodată... sfâr... chiur. chiurr... o prepeliță mare și grasă se ridică, luând'o spre porumburi. Dar repede o iau în viză, trag și-o dau jos. «*Apporte Droll*». Și el deabea acum se mișcă din locul de unde rămăsese când a ridicat-o și o caută în fugă cu ardoare. Totul la comandă. «*Apporte Droll - caută*». Animalul inteligent care îmi cunoaște și înțelege până și vorbele și gândul, caută și mai înfipt până ce o găsește și mi-o aduce. «*Adu-aci băiat! Las'o*». Intind mâna și el o lasă. E încă vie! O ucid numai decât ca să nu mai

sufere, mângâi pe *Droll* și continui vânătoarea. Din stânga aud focurile lui nenea Cornică care vânează pe

Vânătoarea regală din munții Gurghiu (24—30 Sept. 1925).
M. S. Regele împreună cu suita Sa, la masă

Vânătoarea Regală din munții Gurghiu (24—30 Sept. 1925).
M. S. Regele și suita Sa, d. A. Mocsonyi, Dr. Mamulea,
Col. de Swidinek și Col. Spiess, cu cerbul superb de 12
ramuri vânat de Majestatea Sa în toamna aceasta.

cealaltă miriște dincolo de porumburi. Soarele urcase bine și dogorea pământul cu foc viu. O căldură nesuferită, înăbușitoare, plutea în aer, de-ți făcea impresia că

respiri flacări. Mă gândii la pâcla plumburie ce observasem în zare dis de dimineață și-mi făcui socoteala că va ploua cât de curând. Dar, cu toată căldura sufocantă am căutat toată vremea și am ucis multe prepelițe în ziua aceea, atât eu cât și amicul Cornică. Către seară, ca să fiu mai aproape de căruță, vânai numai lângă pădure în niște porumburi semănate pentru nutreț, cari rămăseseră mai mici decât mohorul și buruienele ce crescuseră mai mari decât ele.

Aci mi-a fost dat să văd o scenă a cărei duioșie n'am s'o uit multă vreme... De-abia intrasem în porumburile acelea și câinele meu aretează. «*Pill Droll!*» Câinele se repede tăind brazdă prin mohorul des ca peria și urmărind ceva pe jos, până când în sfârșit ridică o prepeliță care face numai o săritură în sus și zboară pe loc la un metru înaintea mea, imitând perfect sborul greoi al unei păsări rănite.

Sfrrrr, Sfrrrr..., chiur, chiur, chiur... ari-pele ei bat pe loc cu o iuțea fulgerătoare și totuși pasărea nu înaintază cu un deget măcar din locul de unde s'a ridicat.. Ea planează în aer. La început m'am uluit și am crezut că este într'adevăr rănită, însă observând-o bine cum se uita în jos la câine și cum se ținea numai deasupra lui țipând revoltată, fără să-i pese de prezența mea la un metru de ea, — imediat mi-am dat seama că este o cloșcă cu pui mici. Dacă ași fi întins mâna, o prindeam poate, cum plana ea pe loc, sau a-și fi doborât-o în mod sigur, dacă dedeam în ea cu țevile puștei. În clipa aceasta văd și câinele, care căuta pe lângă mine, cum se trudea să aporțeze ceva de jos și atunci repede mă aplec să văd ce este.

Strâns și încurcat în mai multe fire de mohor, un pușor micuț, nu mai putea să iasă de sub ele, de oarece câinele împingea mereu cu botul în firele de mohor și le presa tot mai mult peste el, fără să-l poată apuca totuși.. Cert câinele și prind puiul. Dar mititelul!, vrea să se strecoare prin mâna mea și să scape, privindu-mă speriat... îngrozit! Era așa de gingaș! Il luai, îl mângâiai, îl sărutai pe pușorul lui galben și mătăsoș și mă uitai jur-împrejurul meu să văd unde era devotata lui mamă. Rămăsei surprins că n'o mai văzui sburând, dar o auzii cum striga pușorul supărată: chiur, chiur, chiur...

Legai câinele și nu mai mișcai. Întâmplarea făcuse să mă opresc într'un loc care ținuse apă multă vreme, și unde bălăriile erau foarte rari, așa că putui să observ tot sbuciumul ei de mamă îndurerată. Chiur... chiur, chiur, chiur... strigătul se apropia din ce în ce de mine și la durerea ei disperată și continuă, răspund altele mai

discrete... fi-fi-fi-fi-fi-; până ce deodată o văd apărând din desișul mohorului, în fugă, căutând speriată în toate părțile, cu aripile întinse și sburlită întocmai ca o cloșcă când își apără puii de gaie. Rămăsei mișcat... uimit! Mai sărutai odată pușorul, apoi mă aplecai în jos și-i dădui drumul. Țășni ca o săgeată din mâna mea și dispăru în bălării. „Du-te pușor drag, du-te la măicuța ta”. Niciodată n'am să uit scena aceasta, care m'a uimit... m'a înmărmurit. O biată prepeliță, o mică păsărică capabilă de atâta putere de sacrificiu!!..

Atât devotament la o păsărică, micuță cat un pușor... Frica morții și instinctul de conservare, n'o oprise să-și expună viața, numai ca să-și scape pușorii ei dragi... scumpi... pe cari-ii iubea cu atâta pasiune! pe care îi ocrotea cu atâta dragoste, de mamă adevă-

rată, de mamă bună, de mamă duioasă și sfântă...

— «Nu te speria sărmană prepeliță, nu sunt atât de sălbetec să-ți pot face vre-un rău cât de mic... M'ași îngrozi în ochii propriei mele conștiințe dacă te-ași atinge măcar cu un fir de pai... Tu ești Mamă și ești sfântă! Devotamentul și dragostea ta, de mamă bună, m'au mișcat până la lacrimi și mărturisesc că, n'am petrecut în viața mea de vânător clipe mai înălțătoare ca acestea...

Rămâi cu bine suflet duios de mamă! D-zeu să te ocrotească pe tine și pușorii tăi dragi și să-ți ajute să revezi iarăș,

frumoasele maluri ale Nilului care scaldă de veacuri poeticele miriști de orezuri, acolo unde ai cunoscut întâia oară lumina soarelui...»

Bang!!!... un foc năpraznic tras din porumbul vecin îmi trece deasupra capului și-mi rade pălăria pusă cam pe ceafă... iar alături de mine cade mototol ceva!... Buimăcit mă ridic în sus și văd pe Nenea Cornică, care rămâne uimit și-mi zice galben ca ceara, făcându-și cruce:

— «Dumnezeule, tu aci!? — Dacă ridicai capul? Dar ce făceai acolo jos».

— «Mă odihneam!»

— «Știi că eram să te'mpușc?! Lua-o-ar dracii de pit-palacă... Tii, și cum mai mințea câinele. Sbura o clipă și iar se lăsa jos. Cel puțin a căzut?»

— «Da!» zic eu îndurerat, ridicând cu o mână pălăria mea împușcată și cu cealaltă o biată prepeliță slabă și fără pic de fulg pe burtă. «Poftim, ia-o».

— «Dar ce ai? Plângi!»

— «Nu! nu plâng. Mi-a intrat niște costrei în ochi....»

Vânătoarea Regală din munții Gurghiu (24—30 Sept 1925).
D-l conductor silvic Iacob Iacob cu cerbul de 12 ramuri al
d-lui Antoniu Mocsonyi.

Circus aëruinosus

de Rică Medianu

În țara noastră se găsesc 4 feluri de ereți: *Circus aëruinosus* L., *Circus Cineraceus* M., *Circus Pygargus* C. și *Circus Pallidus* B.

Dintre toți aceștia, primul este cel mai stricător.

Având o mărime superioară celorlalți, acest eret se află mult răspândit pe câmpiile așezate în jurul bălților și lacurilor.

În Deltă, numărul lui este colosal, producând adevărate ravagii printre păsările acvatice, ce formează podoaba țării noastre.

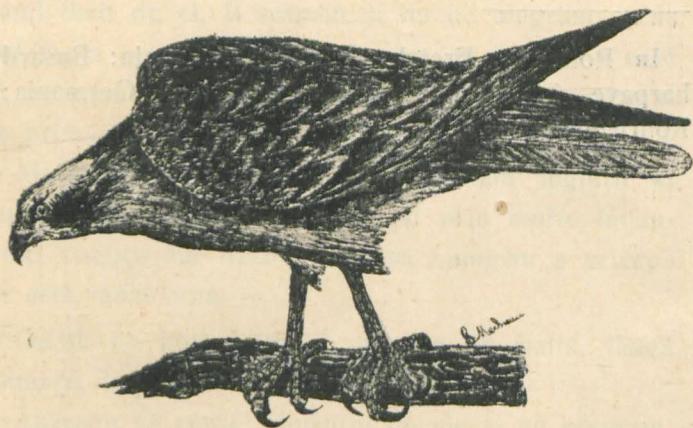
Dar nu mai puțin la câmp, acest brigand al aerului se arată neobosit, distrugând fără cruțare puținul nostru vânat util, ce ne-a mai rămas.

De aceea domnii noștri vânători, conștienți de spiritul noilor idei de protejitate, sunt rugați a da o mai amănunțită atențiune descrierii acestei răpitoare, spre a putea duce o luptă sigură și cu succes contra acestui periculos distrugător.

Păsări răpitoare sunt multe și deosebirea exterioară dintre ele este mică și anevoioasă, cu toate că modul de hrană este foarte variat; de aceea numai în urma unei practici destul de îndelungate putem pași siguri, fără dibuei, în acest domeniu, alegând pe cele folositoare și distrugând pe cele vrăjmașe vântului nostru inofensiv.

Circus aëruinosus, are lungimea totală de 56 cm., din care coada măsoară 24 cm.

Tarsus-ul (tibia și peroneu) este înalt de 9 cm., iar

degetul mijlociu cu ghiara are 4.4 mm.

Ciocul este destul de puternic, având la baza lui o piele galbenă, pe care se află nasul și câteva fire de păr (mustățile). Picioarele sunt galbene, fiind acoperite cu fulgi până la genunchi, iar tarsus-ul rămânând gol.

Forma capului seamănă puțin cu a bufnițelor, având fălcile scofălcite.

În general această pasăre are o talie înaltă și sveltă.

În ceea ce privește culoarea plumajului, deosebim după sex și etate următoarele varietăți:

a) *Bărbatul tânăr* este ceva mai mic, având plumajul de o culoare brună. Pe cap și gură se deosebește foarte puțin o altă culoare galbenă.

După prima năpârlire, culoarea galbenă începe a se arăta din ce în ce mai mult pe piept și cap,

transformându-se în alb; pe aripi se observă la câteva pene din față o culoare gri, restul corpului devenind brun-roșcat. Ochii sunt bruni-căprui, iar pielea dela baza ciocului și picioarele sunt galben-deschise.

b) *Femeea tânără* seamănă foarte mult cu bărbatul tânăr, fiind puțin mai mare.

c) *Bărbatul bătrân* are o culoare brun-roșcată, deosebindu-se pe cap, la gura, piept și pe umerii aripelor o culoare alburie, care cu timpul se transformă în alb curat.

Culoarea gri de pe aripi devine gri-verzuie.

Ochii sunt galbeni.

Coada are o nuanță gri-roșcat-verzuie.

Picioarele sunt galben-portocalii, având ghiarele perfect curbate și puternice.

d) *Femela bătrână* este mai mare și are în general o culoare roșcată, deosebindu-se pe cap și la gura o culoare alburie; iar pe piept se observă două dungi albe în formă de unghiu, al cărui vârf se află pe partea inferioară a pieptului, capetele laturilor mergând până în dreptul umerilor dela aripi și terminându-se pe spate (vezi fig. 2).

Ochii sunt galbeni.

Cu cât femela îmbătrânește, cu atât culoarea albă devine mai accentuată.

Circus aëruinosus vine la noi prin Aprilie, iar prin Mai își construiește cuibul fără nici o artă, umplându-l cu 4—5 ouă — mari de 52:40 mm., și la un capăt ascuțite; de culoare albă-verzuie; fără

lustru, rar cu pete galbene — pe cari le clocește trei săptămâni.

Cuibul și-l așează în stuf, prin locurile cele mai retrase și greu de pătruns.

Puii sunt acoperiți cu un puf alburii. La această etate hrana lor constă din insecte și mici păsări.

Circus aëruinosus poate fi cu drept cuvânt socotit drept cea mai periculoasă răpitoare.

Iepurele, rața, fazanul, potârnichea, sitarul, becațina, prepelița, toate cad pradă setosului brigand.

Dar cea mai mare stricăciune pe care o produce păsărilor aquatice constă în aceea, că în timpul ouatului el le descoperă cuiburile, sugând ouăle din ele.

Operații de acest fel, această răpitoare face multe, distrugând în scurt timp progenituri întregi.

Sborul îi este caracterizat prin curbe dese, la înălțimi de 3—10 metri deasupra bălților și câmpiilor.

Curbele sunt lente, dându-ne impresia că acest erete ar prinde cu multă greutate prada, pe care o mănâncă chiar în locul unde a prins-o.

Văzul lui este foarte pătrunzător. El este de altfel extrem de fricos, fapt pentru care este foarte greu de urmărit de către vânători.

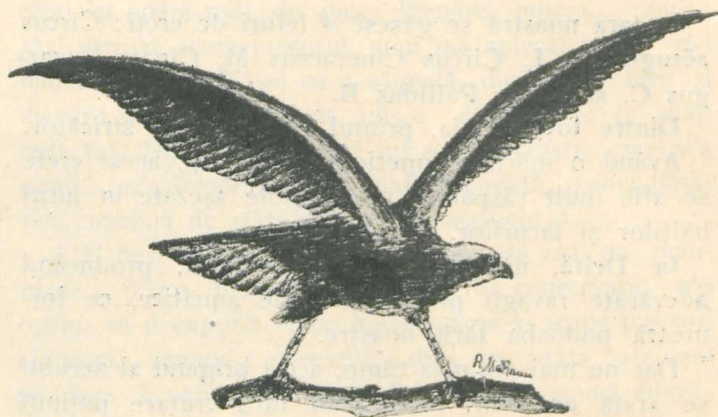
În sbor *Circus aëruinosus* are aproape forma unui busard. Dacă ne vom uita mai cu atențiune, vom vedea că aripele sunt ceva mai ascuțite și coada mai lungă.

Pe sub aripi se observă la exemplarele mai în etate, o culoare alburie la mijloc și negricioasă la vârful.

De multe ori acest erete se bate în sbor cu alte păsări răpitoare, și mai ales cu milanul negru (*Milvus Ater*.)

În majoritatea cazurilor el este învingător, păstrându-și o continuă preponderență în bălțile înzestrate cu stuf.

În zbor el scoate un țipăt asemănător unui fluer, iar când este rănit scoate un sunet strident: cri-cri-cri.

O distrugere sistematică a acestei răpitoare se face numai cu pușca și prin distrugerea cuiburilor, cari după cum am mai spus, sunt bine ascunse în locuri de nepătruns.

Cu ajutorul bufniței (*Strix Bubo*, grand duc), vîi sau împăiate, nu se poate împușca, căci nu vine ca alte păsări răpitoare.

De aceea, domnilor vânători, când vă aflați la vânătoare de rațe și vi se prezintă ocazia de a vă întâlni cu acești briganzi, grațiați din fața glonțului pe acele mici palmipede și doborâți fără cruțare pe sus descrisul bandit, căci veți avea un folos mai mare.

În România: Eretele ruginiu; în Franța: Busard harpaye, în Anglia: Marsh Harrier; în Germania: Rohrweihe.

O vânătoare de găște

(Istorieară adevărată, deși vânătorească)

de Aurel Mircea, Craiova

Eram la începutul carierii mele de vânător și ca orice începător, credeam că tot ce zboară se mănâncă.

Imi cumpărasem pușcă frumoasă și mă echipasem ca de războiu. Luasem o înfățișare serioasă de tot și când călcam, apăsam piciorul tare pe pământ, de se minunau cei dinprejur și rămâneau uluiți!

Când mă îmbrăcaș pentru vânătoare și când începeam cotrobăelile prin garderoburi după cele trebuincioase, tremurâ podeala de alergăturile mele și nu mai eră chip să-mi stea cineva în cale; toți steteau smeriți prin colțuri sau plecau prin alte încăperi ale casei.

Nu eră chip să stea cinevâ de vorbă cu mine; răspundeam scurt și grăbit, ca un om preocupat de gânduri mari sau ca un viteaz, care plăcă la războiu.

Când mai veneau și tovarășii de vânătoare, cu câinii lor peste mine, se începea o hărmălae și niște chiote, de credeai că plecăm cu nuntă!

Și toate acestea pentru ce? Ca să ne întoarcem seara acasă cu câțiva ciocârlani și câteva vrăbii, fiindcă vânatul celălalt nu știam să-l căutăm sau și când dam de el, îl scăpam și nu ne alegeam decât cu ironia oamenilor din sat, care ne ieșeau în cale și ne spuneau zâmbind, că niște iepuri au reclamat la primărie, că eră să-i împușcăm!

Multe hapuri amare de acestea am înghițit și eu și prietenii mei începători și prin multe întâmplări comice am trecut, până să ajungem a pricepe ce este vânătorească.

Odată ne hotărârăm să mergem la baltă, lângă Dunăre, la vânătoare de găște.

Auzisem că pârâe pământul de ele și ne bucuram, gândindu-ne că vom veni încărcăți de vânat. O săptămână întreagă am pus la cale expediția, parcă plecam în Africa, să vânăm lei!

După îndelungate discuții, am căzut la învoială și am scris unui prieten din partea locului, ca să ne aștepte pentru ziua de Sf. Dumitru, care se apropia și ca să ia din ajun măsurile de găzduire pentru patru inși.

Așa a și fost, căci la timpul hotărât am sosit în sat, la casa prietenului care ne așteptă cu masa întinsă.

Ce să vă mai spun? Ghiciti: Băutură, mâncare, veselie, palavre, de toate și câte poftiți. În fine, culcare mai de vreme, ca să ne sculăm de noapte și să

fim la locul de vânătoare înainte de revărsatul zorilor, fiindcă atunci vin găștele dela Dunăre și se lasă pe baltă.

Noaptea aceea a fost călduță și am dormit bine. Cu o oră înainte de a se face ziua, ne-am sculat. Eră un timp plăcut și cerul eră senin, iar noi plini de voieșie și întremați de un somn bun, ne-am îmbrăcat repede și am plecat la locul destinat pentru pândă.

Locul acesta eră în marginea satului, căci balta înainta până aproape de gardurile, ce împrejmuiau curțile locuitorilor. Acolo eră un ochiu mare de apă, între stuful bălții și sat.

Ne-am pitit câte-și-patru cu spatele la gard și la distanță de 25—30 metri unul de altul.

N'a trecut mult și iată că văzurăm în zarea dimineții un pâlce de găște, care veneau repede și se așezară fâlfâind din aripi, pe ochiul de baltă din fața noastră.

Inima ni se făcuse cât un purice; dar după emoția trecătoare a primului moment, ne venirăm în fire și întinzând puștile, trăserăm cu toții câte două focuri. Fulgere lungi ieșiră pe țevi; opt trăsnete răscoliră liniștea dimineții și treziră satul din somn. Păsările speriate, scoaseră țipete ascuțite și se ridicară în sbor. Din nou sculele ucigătoare, ce țineam în mâini, începură să verse foc asupra lor. Câteva căzură moarte în apă, iar altele numai aripate, se lăsară în sat.

Oamenii, atrași de împușcături și de țipetele găștelor, care sburau zăpăcite pe deasupra caselor și a curților de lângă baltă, se apropiară de gardul nostru și se uitau uimiți cum trăgeam de zor asupra păsărilor răslețite unele de altele.

Intr'un moment, când mă pregăteam să încarc din nou arma și eram mai atent să îndop țevile cu cartușe, aud la spatele meu pe cineva zicând: „Dar ce faceți aci, domnule?” Mă întorc și văd mai mulți țărani înșiruiți pe lângă gard, iar unul mai aproape se uită drept la mine și așteptă răspunsul.

Fără să mă turbur și fără să bănuiesc nimic, îi răspund scurt și grăbit: „Dumneata nu vezi? Impușcă la găște!” Apoi ne mai preocupându-mă de el, stam gata să trag asupra unei găște, care venea țipând în sbor dinspre sat către baltă.

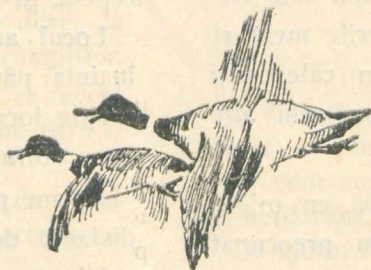
Auzii însă din nou pe țaran zicându-mi, grăbit și el de data asta: „Domnule, nu mai trage, că împuști

gâștile satului. Ia! Mai împușcași găscanul ăla de colo, de lângă trestie!“

Când am auzit asta, mi s'au înmuiat picioarele și eră să-mi scape pușca în apă, iar omul, parcă să-și bată joc și mai rău de mine, mai zise: „*Dacă poțtești să vânezi gâște sălbatice, împușcă-le pe ălea de colo“.*

Și îmi arătă cu mâna în sus, în înălțimile văzduhului, un triumhiu de vietăți, care sburau de zor tocmai în direcția opusă lacului, unde ne găseam noi. Ceilalți brânzoi se apropiară și ei și înțeleseră rușinea ce am pățit cu toții.

La o vânătoare de lupi

de Colonel P. Neicu, Calafat

— „Mare jălanie boerilor, — numai este de trăit, dihaniiile au dat iama în oile noastre. Nu este seară de la Dumnezeu ca să nu ne calce. Mare prăpăd; s'au înmulțit dihaniiile puzderie“.

Cu astfel de cuvinte ne-au întâmpinat la o vânătoare ce o făceam cu mai mulți membrii ai societății vânătorilor din Calafat „ȘOIMUL“, niște ciobani ce aveau târlele pe lângă balta Arcerului și zăvoalele Dunării.

Controlând spusele ciobanilor, m'am încredințat că tânguirile lor erau întemeiate și că într'adevăr lupii bântue prin lăstarurile de salcâmi și prin papura din jurul bălței Arcerul și Derventul.

Era într'o Duminecă, pe la începutul lunii Februarie. Cu noaptea în cap pornirăm din Calafat 6 membrii ai societății vânătorilor „ȘOIMUL“, în 2 căruțe către punctul hotărât, unde ne așteptau 8 bătăiași din satul vecin.

Printre noi se afla și prietenul nostru de vânătoare Polihron Caravias, de origină grec, care ori de câte ori venea vorba despre vânătoare de fiare sălbatice, își spunea isprăvile lui de prin bălțile din jurul Brăilei și Tulcei.

Mă rog, minunății; nici mai mult, nici mai puțin.

Prietenul nostru Polihron este prototipul grecului lăudăros, foarte hazliu și plin de umor cu dialectul lui greco-românesc. Noi simțim întotdeauna o deosebită plăcere, când îl avem la vânătoare printre noi, căci știe să povestească o mulțime de snoave, care de care mai picante.

N'am mai așteptat; de rușine și de ciudă am plecat, fără să mai trecem prin sat, nici pe la prietenul ce ne găzduise.

L-am întâlnit mai târziu și am răs de pățania de atunci, iar el ne spune glumind, că nu ne-a costat decât câte 2 lei gășca, bani pe cari i-a plătit el păgubașilor și pe cari așteaptă să-i achităm, de oarece necazul trebuie plătit și el, că așa e bine!

Așa am pățit. Tot așa au pățit și vor mai păți și alții, de oarece și vânătoarea, ca orice lucru, se învață și ea cu muncă, cu supărare și cu cheltuială!

Ajunși la punctul hotărât, fie-care vânător își ocupă în cea mai mare liniște locul destinat

În sfârșit se dădu semnalul începerii bătăii, și fiecare din noi așteptam cu mare nerăbdare să apară vânatul. Dar în această bătăe nu se ivi nici un lup. Urechiați am văzut cât poțtești; era o plăcere să-i vezi cum se învârteau în fața liniei vânătorilor.

Aceași soartă au avut-o și următoarele bătăi.

Cum foamea ne cam gâdila stomacul, ne hotărărăm să luăm ceva în gură. Un cioban care era cu oile la câmp în apropierea noastră, veni spre noi și ne spuse că chiar în noaptea precedentă lupii s'au apropiat de stână și că acuma stau probabil prin lăstarul de salcâmi din apropierea stânei.

Ne potolirăm foamea cu tot felul de bunătăți aduse de acasă și pornirăm apoi către lăstarul indicat de cioban.

Bătăiași fură aranjați, iar noi vânătorii pornirăm eu căruțele spre țituri.

Din cauză că lăstarul era îngust și lung, eu și prietenul Polihron rămaserăm pe flanc.

Locul lui kir Polihron se afla între linia de vânători și mine, cam la o depărtare de vre-o 200 metri.

Bătaia își luă cursul; dar nu trecură câte-va minute și auzii la un moment dat 3 focuri de armă, la intervale scurte unul după altul.

Cum cuvântul de ordine era de a nu se trage decât în lupi, îmi încordai atențiunea spre locul de unde s'au auzit focurile.

Intr'adevăr, după foarte scurt timp auzii pe un căruțaș, care era cu căruțele într'o vâlcică, strigând la mine: „Păzea domnule Colonel, lupul“.

Cum ședeam în marginea lăstarului la un loc bine adăpostit, auzii un șgomot. Uitându-mă mai bine văzui lupul intrând în lăstar; îl urmării pe cătarea puștei și la un mic luminăș trăsai primul foc în el. Lupul se opri puțin, lăsându-se pe picioarele dinapoi; probabil că focul l'a lovit în pulpa piciorului drept.

Dar peste puțin timp se ridică din nou și se întoarse înapoi, eșind din lăstar. La o depărtare de 50—60 pași trăsai al doilea foc în el, care îl dădu peste cap. După ce stătu astfel câteva secunde se sculă din nou și porni pe vale pe lângă căruțe, cu un mers încet și neregulat și intrând apoi în lăstarul vecin. Un căruțaș împreună cu 2 bătaiași îi luară urma de sânge, însă din cauză că începuse a se însera nu putură să dea de el.

În acest timp mă pomenii și cu prietenul Polihron, plin de nisip pe pantaloni, cu arma deschisă și foarte galben la față.

— „In țe ați traso, Domule Colonelo?“

Îi răspunsei: „In lup“.

— „Ma frațico, și eu am traso adineaora in lupo două focuri. A cazuto zoso, m'am apropiato de el, când se puno muna pe coda, lupo înțepe a clănțani, se întorce cu capo, gata-gata sa ma apuțe și rupe muna. Am avuto mare noroco, că am dato drumo la coda. Lupo se scola și fugo“.

— „Bine frățicule, dece nu ai tras din nou?“

— „Ma țe se trago frațico, s'a ințepenito cartuse la țava și nu am mai pututo so lo incarco“.

Când ne-am adunat toți vânătorii, unul dintre noi care fusese în ultima bătaie în apropiere de curajosul frațico Polihron, începu a ne istorisi cele petrecute între acesta din urmă și lup.

Frațico Polihron, văzând că lupul nu cade și că începe a clănțani, de teamă ca nu cumva să se repeadă la el, făcu stânga împrejur cu o iuțeală uimitoare, tulind-o la fugă prin lăstar. Dar spre ghinionul lui se împiedecă și veni deabușelea, sgăriindu-se la mâna dreaptă în țepii salcânilor. Atunci îl întrebai: „Ei frațicule, cum stăm cu vânătorile de la Brăila și Tulcea?“

— „Ma țe vorbește Dumeta; nu este adevărato țe spune Dumealui, lupo a avuto noroc că n'am pututo să incarco arma, că siguro il uțideam“.

— „Gogoși, frațico Polihron. Lupii de aci sunt îndrăciți rău, nu sunt ca cei din bălțile Brăilei și Tulcei. Dacă vei mai avea poftă de a merge la vânătoare de lupi, să nu-ți mai iei pantalonii, ci mai bine o pereche de șalvari; și să ai grijă să-i căpțușești bine, căci cine știe ce se poate întâmpla. Acum ai scăpat cum ai scăpat; fă'ți cruce și zi Doamne ferește“.

Greul foarte amărât, bolborosea și dădea din cap, scuturându-și pantalonii de nisip și pipăindu-și șgărieturile de la mână.

Lupul a fost găsit de câinii ciobanului după 3 zile într'un desis, în stare de putrefacție.

■ ■ ■

COMUNICĂRI

Arad, 9 Oct. 1925. Prin prezenta am onoare a vă trimete rezultatul tirului de porumbei din Arad, ținut cu ocazia expoziției vânătoarești, la 4 și 5 Octombrie a. c.

No. 1) Tragerea conf. prog. 10 globuri de sticlă

I. Alexandru Banhidu, Arad

II. Anton Sármezey, Arad.

III. Tormay Aladár, Timișoara.

No. 2) Tragerea la 10 porumbei de lut.

I. Br. Sig. Bohuș, Arad.

II. Anton Sármezey, Arad.

III. Br. Lad. Bohuș, Arad.

No. 3) Tragerea la 10 perechi globuri.

I. Adár Simay, Arad.

II. Br. Lad. Bohuș, Arad.

III. Br. Lud. Andrenyi, Arad.

IV. Br. Sig. Bohuș, Arad.

No. 4) Handicap la 10 globuri de sticlă

I. Br. Sig. Bohuș, Arad, 16 metri

II. Br. Lad. Bohuș, Arad, 16 metri

III. Ioan Czarán, Arad, 10 metri

No. 5) Handicap la 10 por. de lut.

I. Br. Lad. Bohuș, Arad, 13 metri

II. Dr. Anton Kabdebo, Arad, 9 metri.

III. N. Săulescu, București, 10 metri.

No. 6) Tragerea pt. Cupa Br. L. Andrenyi la 15 por. vij. dis. 27 m.

I. Dl. Ministru A. Mocsonyi, București.

II. Br. Lud. Andrenyi, Arad.

III. Dr. Arpád Török, notar public, Baia de Criș

IV. Dr. Anton Kabdebo, Arad.

Ocazional, cred de cuviință de a comunica, că cu începere de 5 l. crt. s'a înființat *Clubul pentru tir de porumbei din Arad*, alegându-se președinte d-l Ministru A. Mocsonyi, vice-președinte d-l director gen. Nicolae Săulescu, II vice-președinte Căpt. Eug. Ciorogaria și director Dumitru Crișan. Acest club se va aranja conform normelor precizate de către Direcțiunea Vânătoare a Min. de Agr. și Domenii.

Inspector de Vânătoare
Dumitru Crișan
Arad

■ ■

„Societatea Română de Vânătoare“ din Brașov ne trimite o întâmpinare din care reiese că se simte direct vizată de un pasagiu din cuvântarea rostită de d-l Dr. C. G. Alexianu, Secretar General al „Uniunii“, cu ocazia banchetului societății „Kronstaedter Jagdverein“. Regretăm susceptibilitatea afiliatei noastre, de oare d-l Alexianu relevând meritele celor două societăți, n'a înțeles să scadă prin aceasta acela al „Societății Române“. De altfel, în pasagiul înriminat nu se pomeneste nici un cuvânt, nu numai despre „Societatea Română“, dar nici măcar despre orașul Brașov — în care mai sunt și alte societăți de vânătoare — ci se vorbește în mod cu totul larg și general.

■ ■ ■

PUBLICAȚIUNI

No. C. O. 3092/925.

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu dispozițiunile Art. 8—14 din legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei se publică ca dreptul de vânătoare a orașului Sebeș se va exaranda prin licitațiune publică pe timp de 3 ani, cu începere dela 1 Februarie 1926 și anume:

- 1) hotarul partea I cu prețul de strigare 5000 lei.
  - 2) hotarul III, IV, V, (munte) prețul strigărei 2000 lei.
- Licitațiunea publică se va ține în ziua de 21 Decembrie 1925 la 10 ore a. m. în sala de ședință a primăriei orașului.
- Condițiunile de licitațiune se pot vedea la primăria orașului. Sebeș, la 20 Octombrie 1925.

PRIMAR,

G. Berghescu

□ □

No. 1394/925.

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că drepturile de vânat ale comunelor aparținătoare notariatului Pătalul Mare se va da în arendă pe timp de 6 ani, începând dela 1 Februarie 1926 până la 31 Ianuarie 1932 prin licitațiune publică, care se va ține în următoarele ordine la localul primăriilor respective.

1. În comuna Pătalul-Mare în ziua de 14 Decembrie a. c., orele 16. Prețul de strigare 54 lei 50 bani.
  2. În comuna Pătalul-Mic în ziua de 14 Decembrie a. c. orele 14. Prețul de strigare 12 lei.
  3. În comuna Solnoc-Pătălusa în ziua de 14 Decembrie 1925 orele 11. Prețul de strigare 14 lei 50 bani.
  4. În comuna Crasna-Pătălusa în ziua de 14 Decembrie a. c. la orele 9. Prețul de strigare 12 lei.
  5. În comuna Păgaia în ziua de 15 Decembrie a. c. la orele 9. Prețul de strigare 14 lei.
  6. În comuna Boianul-Mare în ziua de 15 Decembrie a. c. la orele 11. Prețul de strigare 308 lei 50 bani.
  7. În comuna Reghea în ziua de 15 Decembrie a. c. orele 14. Prețul de strigare 13 lei.
- Doritorii de a licita după prețul de strigare depune 10% valdiu la începerea licitațiunii.
- Condițiunile conform art. 10 din legea vânătorului și Ord. Min. Domeniilor Dir. Vânătoarei No. 16384—1922.
- Pătalul-Mare 20 Septembrie 1925.

NOTAR,

Indescifrabil

☒ ☒

DIRECȚIUNEA ȘCOALEI DE BRIGADIERI DE VÂNĂTOARE
„DR. GH. NEDICI“ DIN SIGHETUL-MARMAȚIEI

No. 158.— 1924.

PUBLICAȚIUNE

Cursurile școlii de brigadieri de vânătoare „Dr. Gh. Nedici din Sighetul-Marmației.

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 9 Ianuarie 1926 la Direcțiunea școlii de păzitori de vânătoare în Sighetul-Marmației, Str. Dragoș-Vodă No. 5 (pentru candidații din Vechiul-regat la 7 Ianuarie, la Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Direcțiunea Vânătoarei, București) se va ține examenul pentru admitere în această școală.

Candidații vor trebui să îndeplinească următoarele condițiuni:

1. Să fie omân sau cetățean român, dovedind aceasta cu un certificat de naționalitate eliberat de autoritățile administrative ale locului de domiciliu.

2. Să aibă o bună purtare și să nu fi suferit pedepse corecționale (penale) cari să-i ridice drepturile politice, prezintând un certificat în acest sens dela aceleași autorități ca mai sus.

3. Să aibă vârsta de 18 ani împliniți și cel mult de 30 ani, dovedind etatea prin extractul de naștere; acei cari au vârsta mai mare de 21 ani, vor prezenta și actele doveditoare că au satisfăcut obligațiunile legii de recrutare.

4. Să fie absolvent a cel puțin patru (4) clase primare, sau să aibă echivalenta lor recunoaștere prin certificatul de studii.

5. Să declare în scris că după terminarea cursurilor va servi cel puțin 5 ani în serviciul statului sau particularilor, unde vor fi plasați dând declarație legalizată de autoritățile administrative și aprobată de părinții acelor cari nu au majoratul vârstei, conform modelului de mai jos.

Candidații își vor înainta cel mai târziu până la 24 Decembrie 1925, pe adresa de mai sus a direcțiunii școlii, cererile timbrate la care vor anexa în original toate actele prevăzute sub punctele 1—5, iar cele ce sunt scrise în limba străină vor fi însoțite cu traduceri legalizate de autoritățile publice.

Examenul de admitere în școală va consta din două probe, una în scris și alta orală, în conformitate cu programa analitică pentru studiul a 4 clase primare.

Înainte de examen candidații vor fi supuși unui examen medical asupra constituției fizice, vederii și auzului.

Pe timpul cât va ține cursul elevii vor avea rechizitele de studiu gratuite și vor primi în internatul școlii adăpost și hrană, iar în cursul anului 1 pereche bocanci și o haină (uniformă). La intrarea în școală fiecare elev este obligat să aibă următoarele efecte de corp: 3 cămăși, 3 perechi ismene, 6 perechi ciorapi, 2 prosoape, 6 batiste, 2 fețe de pernă și hainele necesare, 2 perechi ghete.

Cursul se începe la 11 Ianuarie 1926 și durează până la 31 Decembrie 1927.

După închiderea cursurilor absolvenții școlii vor fi repartizați în serviciul Statului, sau la particulari.

Elevii, cari nu vor obține media de absolvire, vor putea să se prezinte la examen de corigență după 3 luni, pierzând însă dreptul de a se bucura de întreținerea școlii.

Declarațiunea ce elevii urmează să anexeze la cererea de înscriere se va face în modul următor.

DECLARAȚIE

Subsemnatul ..... de ..... ani, de profesiune ..... domiciliat în comuna ..... județul ..... declar prin prezenta că în cazul când voi fi admis să urmez cursurile școlii de brigadieri de vânătoare „Dr. Gh. Nedici“ din Sighetul-Marmației, mă oblig a le frecuenta regulat, iar după absolvire primesc să depun jurământul de fidelitate și să fac serviciul conform instrucțiunilor și regulamentelor Direcțiunii Vânătoarei oriunde voi fi repartizat, fără să întrerup serviciul timp de cel puțin 5 (cinci) ani. În caz de întrerupere a cursurilor sau a serviciului înainte de termen mă oblig să restituiesc Direcțiunii. Vânătoarei toate sumele de bani și obiectele ce s'au întrebuițat cu întreținerea mea în școală, considerând prezenta de declarație ca o hotărâre cu titlu definitiv în fața instanțelor judecătorești și executive.

..... (localitatea) ..... (data).

..... (semnătura).

Subsemnatul părinte (tutor) al D-lui ..... de oarece nu are majoratul vârstei declar că îmi iau întreaga răspundere pentru executarea celor stipulate mai sus.

..... (localitatea) ..... (data).

Dată și liber semnată de D-l ..... în fața noastră

(Sigilul și semnătura autorității)

Sighetul-Marmației, în 15 Septembrie 1925.

Iosif Covaci

directorul școlii de brigadieri de vânătoare.

Poșta Redacției

Unui cititor devotat Puteți întrebuița fără nici o teamă pentru arma D-v cartușul original «Brenneke», întrucât aceste cartușe se pot întrebuița la chokuri'e cele mai strânse.

Încărcătura de pulbere la aceste cartușe va fi identică cu aceea, pe care o întrebuițați la orice cartuș normal.

CIMENTUL TITAN

**SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000**

■ ■ ■

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

■ ■ ■

DIRECȚIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALA

La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226

TELEFON 54/2

■ ■ ■

Adresa pentru Scrisori : Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică : PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

■ ■ ■

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

■ ■ ■

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică : PORTLAND - BUCUREȘTI

„HUBERTUS” F. W. PETRI & FII Alba-Iulia

— Sucursala București —

EN GROS: Splaiul Kogălniceanu No. 35

EN DETAIL: Lipscani-Noi No. 27 sub Grand Hotel

PENTRU BRANȘA:

FOTOGRAFICA:

Cele mai moderne aparate pentru FOTOGRAFI NEUE-GORLITZER-KAMERA-WERKE. Bogat asortiment de APARATE pentru AMATORI marca ERNE-MANN și alte noutăți:

LAMPI de MAGNESIUM AKTINO-FOTOMETER, APARATE VELOPHOT, MAȘINI de TĂIAT sticle și cartoane. Bogat depozit cu cele mai întrebuințate aparate fotografice.

DE VÂNĂTOARE:

ARME NOVOTNI și BELGIENE, PI-STOALE WALTER și mărci SPANIOLE, CARTUȘE pline și goale.

ARME de salon „FLOBERT” și de aer comprimat.

GHEȚE pentru VÂNĂTORI și originalele GOELSER.

Complex asortiment cu cele mai utilizate articole.

DE CINEMA:

NOUA MAȘINĂ de TEATRU A. E. G. MAȘINI de PROECȚIUNE A. E. G. pentru Universități și școli cu mecanism de oprirc.

Diverse APARATE de PROECȚIUNE APARATE pentru saloane și case particulare.

TRANSFORMATOR „REFORM” pentru curent alternativ și polifazic. Instalații complete de TEATRU-CINEMA

CEL MAI BUN

ULEIU DE ARME

„ANTINITROL”

Singurul producător

în

România Mare:

Inginer

Albert Schaefer,

Sibiu

a se adresa la „Uniune”

Pensiune la munte pentru membrii
„Uniunei”

Hotel-Restaurant Ștefan Căpățână.

Poiana, la 1000 m. deasupra nivelului mării, situată la piciorul muntelui Shuller (1802 m. deasupra nivelului mării), și care poate fi ajunsă dela Brașov într'o ½ oră cu o trăsură pe arcuri.

Casă de primul rang, nou amenajată și având odăi cu paturi confortabile. Confort modern.

Prețuri: prețuri normale ca la hotelurile din Brașov;

Odăi cu 2 paturi 200 lei pe zi.

Deschis tot anul, punct de plecare pentru sportul alpin. Sport de iarnă, teren admirabil de Ski. Membriilor „Uniunei” li se face la prețurile de restaurant o reducere de 10% și asupra prețurilor odăilor de 20%.—Disponibil în mod permanent și o odaie mare cu 4 paturi, pentru turiști de ai „Uniunei”, cari se află în trecere

Pentru reținere de odăi se va anunța cu 8 zile înainte la adresa Ștefan Căpățână, Brașov. Acelaș poate îngriji la comandă și de trăsură, cu prețuri potrivite.

Pentru Regenerarea Sângelui la Vânat

Vânat viu pentru Creștere și pentru Improspătarea sângelui

Cerbi nobili, Cerbi Dama și Cerbi Shicka, Căprioare, Mistreți, Iepuri de câmp și de pădure, Fazani comuni, cu banda albă și regali, Potârnică, Lapini sălbateci, Cocoși de mesteacăn și Cocoși de munte, precum și toate celelalte specii de vânat și păsări de lux, ca lebede și rațe japoneze, Fazani aurii, argintii și de Amherst, Păuni, Păsări de rasă, Găini, Rațe și Gâște.

Ouă de Fazani și de Păsări de Rasă pentru Clocit

Aparate de clocit (clocitori), Instalații de curți de păsări, etc. oferă în calitate superioară cea mai veche și cea mai mare Firmă din această branșă:

Eduard Mayer, Wildexport, Wiener-Neustadt (Austria)

(La orice corespondență rugăm să se atașeze 20 Lei pentru răspuns. — Corespondență în limba germană, franceză și engleză)

Afară de aceasta mai cumpărăm: orice cantitate de bufnițe vii, tinere sau bătrâne, vidre, pui de urs, lupi, pisici sălbatice, jderi mari, vulturi, șoimi, stârci, cocori și berze negre, și rugăm să ni se facă oferte

Wilhelm Scherg & C-ie Brașov

Fabricile de postav, țesături de mode și tricotate
din Brașov

FONDAT ÎN 1823 — TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbați și dame

Postavuri fine și de comerț

Postavuri de uniforme
:: Ofițeri și sporturi ::

:: Cuverturi și pături ::

Fabrica:

STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:

PIAȚA LIBERTĂȚII

Fabrica de Ciment Portland din Azuga

SOCIETATE ANONIMA

terminând lucrările de refacere și complectare a instalațiilor sale
livrează ciment de calitate superioară

îndeplinind cu prisosință toate condițiile caetelor de sarcini
oficiale. Garantează în orice moment îndeplinirea acestor condițiuni

Mai fabrică :

**Var alb la cuptoarele sale din Piatra Arsă (Sinaia) și
Var hidraulic la fabrica sa din Comarnic**

cu prețurile cele mai reduse

Pentru ori și ce informații a se adresa la sediul societății în Azuga

:: Banca Franco-Română ::

București, Strada Bursei No 5

TELEFON : 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA : FRNCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA

50.000.000
12.200.000

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T.-Măgurele.

AGENȚII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă

OPERAȚIUNI DE DEVIZE

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contravenienților la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: pentru membrii 200 lei
pentru societățile afiliate 400 „**

ANUNȚURI COMERCIALE	1 pagină	5.000	Lei anual
	$\frac{1}{2}$ „	3.000	„ „
	$\frac{1}{3}$ „	1.750	„ „
	$\frac{1}{8}$ „	1.000	„ „

ABONAMENTUL LA „REVISTA VÂNĂTORILOR” ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista Vânătorilor” este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din toată țara, care au să-și spună ceva.

De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „Revistei Vânătorilor”. Numai aci puteți fi siguri că veți găsi pe aceia cărora vă adresați.

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI”**

D-sale

Domnului .....

.....

.....

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 20 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 30 LEI